

Minutolo minunoso
di
secoloto 19

MUSTELI 21 17-21

Sécretul lui Spencer

SARA SHEPARD

SARA SHEPARD

*Micutele minciunoase
și secretele lor*

Secretului Spencer

Cartea 4

SARA SHEPARD

Este

autoarea îndrăgitei serii *Micutele mincinoase*, devenită bestseller și ecranizată cu succes pentru televiziune de ABC-Family.

S-a născut în Pennsylvania și a absolvit New York University, obținând și un master la Brooklyn College.

Pelângă seriile pentru adolescenți *Micutele mincinoase* și *Jocul minciunii*, a publicat și romanele *All the things we didn't say* (2009) și *Everything we ever wanted* (2011). Scrie de când se știe, deșicând era mică și-ar fi dorit să devină actriță de telenovele, designer de jocuri de lego, regizor, artist plastic, genetician sau editor de reviste de modă. De asemenea, realizează instalații artistice și jocuri video

*Tevedecândteculci,
Tevedecândtescoli,
Știedac-aifostcuminte,
Iar de n-aifost, iaaminte!*

- MOȘ CRĂCIUN VINE ÎN ORAȘ

Pentru K

ÎNGHEȚAT BOCNĂ

SUB SOARELE FLORIDEI

A doua zi de Crăciun, Spencer Hastings stătea cu genunchii la gură pe un scaun de piele îngust dintr-un avion particular care ateriza pe aeroportul din Longboat Key, Florida. Văzu prin hublou cum se ridică aburi de căldură de pe pistă, lăsând impresia că palmierii se leagănă și pâlpâie. Soarele îi dogorea nemilos pe controlorii de trafic aerian care se deplasau țațoș încolo și-ncoace, în tricouri, pantaloni scurți și cu ochelari de soare. Era o schimbare uriașă de la temperatura de șaptesprezece grade și nămeții de jumătate de metru din Rosewood. Spencer nu-și imagina o perioadă mai potrivită pentru a petrece o vacanță la casa lui Buni Hastings din Florida – deși, când se gândea că familia ei, ca de obicei, nu-i vorbea mai deloc, ar fi preferat să călătorească împreună cu alte grupuri.

Mama ei, care stătea aproape, dincolo de interval, îmbrăcată cu hainele pe care le purta de regulă când călătorea cu avionul – bluză de trening de cașmir, cu glugă, și pantaloni comozi –, își ridică de pe ochi masca pentru dormit.

— Peter, ți-ai adus aminte să închiriezi o mașină?

Tatăl lui Spencer încetă să mai tasteze pe

telefonul Android și scoase un pufăit de exasperare.

— *Bineînțeles* că mi-am amintit. Am închiriat un SUV Mercedes.

— Clasa G?

— Nu. Peter se ridică și scoase bagajele tuturor din compartimentul de deasupra scaunelor. E un ML 350.

Mama lui Spencer se strâmbă.

— Dar G550 are mai mult loc pentru picioare.

— Veronica, în Longboat Key se poate merge pe jos oriunde – nici măcar nu avem *nevoie* de o mașină.

Peter aruncă geanta Louis Vuitton a soției sale pe scaunul gol de lângă ea.

Căpitanul le întrerupse discuția, anunțând familia că avionul aterizase— *pe bune?*— și că Gina, însoțitoarea de zbor, le va deschide ușa, ca să poată coborî. Spencer își făcu loc cu greu pe interval și merse în spatele părinților. Sora ei, Melissa, veni după ea, cu capul în jos și căștile iPod-ului fixate în urechi. Nu scosese un cuvânt cât durase zborul – ciudat, pentru că de obicei nu-i mai tăcea gura când începea să vorbească despre casa pe care o renova, ce bine se descurca la Școala de Afaceri Wharton a Universității din Pennsylvania sau, în general, ce tipă nemaipomenită era ea!

Spencer știa de ce tăcea Melissa. Cu o lună și jumătate în urmă, prietenul ei, Ian Thomas, fusese arestat pentru uciderea celei mai bune

prietene a lui Spencer, Alison DiLaurentis. Din câte se zvonea, Ian și Ali fuseseră iubiți în secret; Ali insistase ca Ian să facă publică relația lor, iar Ian o ucisese într-un moment de furie provocată de frustrare. Cum prietenii Melissei erau, de obicei, tineri cu sânge albastru educați astfel încât să devină parteneri la firma lui tati sau următorul senator, faptele lui Ian însemnau un mare pas înapoi. Melissa nu credea că el chiar o omorâse pe Ali, dar părerea ei nu conta. Restul populației din Rosewood cu siguranță că îl considera vinovat.

Situația era și mai complicată, din cauză că Spencer fusese cea care îl dăduse pe Ian pe mâna poliției – și-a amintit că-l văzuse în noaptea în care dispăruse Ali. După ce Ian fusese aruncat în închisoare, în luna următoare, Melissa se purtase și mai distant cu Spencer – o ispravă impresionantă, ținând cont că surorile oricum nu aveau o relație bună. În ultimele luni, lucrurile se înrăutățiseră – se luptaseră crunt pentru un băiat, își spălaseră rufele murdare în fața unui terapeut și se certaseră la cuțite, ceartă care se încheiase cu Spencer împingând-o din greșeală pe Melissa pe scări. Ca să nu mai spunem că Spencer îi furase Melissei lucrarea la economie, pretinzând că era a ei, și câștigase, în consecință, prestigiosul concurs de eseuri „Orhideea de Aur”.

Gina deschise trapa și familia coborî scara șubredă și ajunse pe pistă. Căldura și umezeala

din Florida o coplesiră pe Spencer imediat, așa că-și scoase scurta cu inscripția North Face. Membrii familiei Hastings se îndreptară țepeni și tăcuți spre terminal, pașii lor sincronizați fiind singurul indiciu că se cunoșteau unul pe altul.

Înăuntru, un bărbat în uniformă ținea un carton mic pe care scria HASTINGS. Îi conduse la SUV-ul care-i aștepta – mașina luată de la centrul local de închirieri. Tatăl lui Spencer semnă niște hârtii, puse valizele în portbagaj, apoi urcară toți în mașină, trântind zdravăn portierele. Tatăl lui Spencer apăsă pedala de accelerație destul de brusc pentru ca Spencer să-și lipească spatele de bancheta din piele și pluș.

— Pfui, aici pute a țigări! Mama ei flutură din mână prin fața nasului, spărgând tăcerea. N-ai putut cere să fie curățată mașina, Peter?

Tatăl oftă zgomotos.

— Eu nu simt nimic.

— Nici eu, interveni Spencer, vrând să-și aperse tatăl.

De câteva zile, mama ei îi toca nervii.

Dar asta nu-i aduse decât o privire rece de la *amândoi* părinții. Știa de ce. Împotriva dorinței lor, cu o lună în urmă refuzase premiul „Orhideea de Aur”, recunoscând în fața juriului că plagiasse lucrarea surorii sale. Părinții ei ar fi vrut să treacă totul sub tăcere, dar moartea lui Ali, descoperirea criminalului, faptul că Spencer fusese hărțuită de Mona Vanderwaal, alias A., și

că Mona vrusese s-o împingă de pe o stâncă – toate astea schimbaseră situația.

Spencer se tolăni pe banchetă și privi pe geam în timp ce tatăl ei coti pe bulevardul principal. Fusese la casa bunicii de atâtea ori, că putea merge pe stradă și legată la ochi – mai întâi venea debarcaderul pentru iahturi, cu ambarcațiunile lui private enorme, apoi clubul de iahting, cu o Firmă în față pe care scria LUAU, 28 DECEMBRIE, 9 PM, după aceea podul care se ridica ori de câte ori trecea o ambarcațiune foarte înaltă, apoi numeroasele magazine scumpe și restaurantele de lux. Și, peste tot, femei purtând pălăriile de paie cu boruri late și ochelari de soare mari dădeau culoare trotuarelor și teraselor, în vreme ce bărbații, arătând proaspăt în uniformele lor de golf, își parcau automobilele decapotabile și-și arătau dinții albiți.

Domnul Hastings ajunsese la poarta comunității în care locuia Buni Hastings. Un paznic bronzat, cu pielea fermă, îmbrăcat într-o uniformă din fibre sintetice, le verifică numele pe un clipboard și le făcu semn să intre. După ce trecură de un teren de golf verde sclipitor, o piscină în trepte în care Spencer înotase ore întregi, o zonă comercială privată și un centru de relaxare de nivel mondial, virară pe Sand Dune Drive și se apropiară de complexul alb uriaș care semăna cu o combinație între Casa Albă și castelul Cenușăresei de la Disney World. Coloane dorice

flancau fațada, iar pe lateral și în spatele clădirii se aliniau terase. Un foișor înalt țâșnea spre cer. Curtea era amenajată cu eleganță; fiecare floare părea să facă parte dintr-un aranjament de nuntă perfect. Când tatăl lui Spencer deschise portiera, se auzi vuietul oceanului. Răsuna până în spatele clădirii; o terasă privată dădea spre plajă.

— Ei, așa mai merge.

Domnul Hastings își puse mâinile în șolduri, își arcui ușor spatele și studie cerul de un albastru strălucitor.

Descuiară ușa din față și-și duseră bagajele în hol, ridicând o fortăreață din valize de mărci renumite. Casa mirosea a ceară de podea scumpă, nisip și detergent cu aromă de levănțică. Înăuntru era o liniște de mormânt, iar Spencer se pregătea să întrebe unde-i Buni, însă își aminti că plecase la Gstaad, în Elveția, cu noul ei prieten, Lawrence, în dimineața anterioară. Buni Hastings nu se omora să stea cu familia, rareori era acolo când veneau ei în vizită. Și mai ales, nu se atașase de Spencer. Probabil că era ceva genetic.

Spencer își cără bagajele pe șirul de trepte spiralate, în stilul celor din casele imense construite cândva pe plantațiile din Sud, până în dormitorul scăldat în lumina soarelui în care stătea întotdeauna. Avea un tapet vesel, cu dungi albe și galbene, un covoraș alb și pufos și un pat vechi, de alamă. Mirosea stătut, de parcă

n-ar mai fi locuit nimeni acolo de multă vreme.

Ridică valiza, trase fermoarul și începu să-și despacheteze frumos garderoba de Florida – rochii ușoare în culori cât se poate de aprinse, pantaloni de marinar cu talie înaltă și tricouri polo mulate, pe care le împături din nou și le așază în sertarele goale. Stând în fața scrinului alb lucios, scoase trusa de voiaj cu bijuterii, căptușită cu pâslă, și se pregăti să-și mute lăntișoarele și inelele în cutia de lemn antică, abandonată de bunica ei cu mult timp în urmă. O deschise și găsi în ea o pereche de cercei în stil candelabru care sclipeau pe raftul de deasupra. Rămase cu răsuflarea tăiată când îi luă în mână, recunoscându-i imediat. Îi lăsase în cutie ultima oară când fusese aici, adică în weekendul de Sărbătoarea Eroilor, într-a șaptea. Numai că acei cercei nu erau ai ei, ci ai lui Ali.

Familia lui Ali avea și ea o casă aici, chiar vizavi de lacul artificial, iar Ali și Spencer își petrecuseră timpul alergând de la o casă la alta, făcând plajă pe nisip, împrumutându-și haine una alteia, bând pe ascuns din sticla de whisky a părinților lui Spencer și flirtând cu băieții din oraș.

Ali luase cu împrumut cerceii lui Spencer într-o seară când fuseseră invitate la o petrecere care se ținea într-o casă la câteva străzi distanță de locuința lui Buni Hastings. Spencer înfiripase o conversație cu un tip pe nume Chad care ieșise cu Melissa într-o vacanță; după un timp, simțise

ochii lui Ali ațintiți asupra ei.

— Te porți chiar ca o târfă, îi șoptise Ali răutăcioasă, când Chad întorsese capul. Nu ți-e de-ajuns că te-ai îmbârligat deja cu *unul* din prietenii surorii tale?

Ali se referea la faptul că Spencer îl sărutase pe Ian Thomas cu câteva săptămâni în urmă. Dar Spencer *nu* dorise să se îmbârlige cu Chad – pur și simplu, stătea de vorbă cu el. Ea și Ali se certaseră la cuțite și nu-și mai vorbiseră toată vacanța. Ali ieșea cu niște fete mai mari din oraș și hohotea de câte ori trecea Spencer pe lângă ele. Iar Spencer se plimba de una singură, prea mândră ca să-și ceară scuze.

Acum se trânti pe pat și legănă cerceii în palmă. Ar fi *trebuit* să-și ceară scuze. Of, dacă ar fi știut că Ali ieșea cu Ian... De-asta se purtase ea atât de ciudat când îl sărutase Spencer. Poate că ar fi reușit cumva să-i despartă. Poate că ar fi împiedicat moartea ei.

Spencer puse cerceii pe noptieră, se ridică, îmbracă niște pantaloni scurți, o bluză moale, marca American Apparel, se încălță cu o pereche de papuci Havaianas și cobori la parter. Din bucătăria cu faianță albă venea o aromă dulceagă.

— Bună! strigă Spencer, privind înjur.

Vocea ei răsună în tot parterul pustiu.

Auzi voci puternice pe terasă și se uită pe furiș prin glasvand. Familia ei stătea la masa de tec îndreptată spre piscină și ocean; văzu boluri

cu chipsuri și nuci, un platou de marmură cu diverse brânzeturi și o sticlă de vin alb, deschisă. Lui Spencer îi lăsa gura apă.

Oceanul vui când trase glasvandul, tocmai când mama ei făcea un gest necontrolat. Melissa arăta de parcă înghițise o lămâie, dar ea întotdeauna arăta de parcă înghițise o lămâie. Spencer aruncă o privire spre tatăl ei care tasta pe iPad-ul primit cadou de la familie de Crăciun, probabil jucându-se Păsări furioase. Nu-l avea decât de o zi și deja era obsedat de el.

Spencer își trase un scaun la masă exact când Melissa duse la gură o felie de brânză cheddar.

— Mamă, nu vrei brânză? întrebă Melissa. E foarte bună.

— Ceea ce *vreau* eu, Melissa, e ca tatăl nostru să-și lase jucăria la o parte și să vorbească măcar o dată cu noi, se rățoi mama ei.

Spencer îngheță. Melissa parcă încasase un dos de palmă. De obicei, mama folosea tonul acela numai cu Spencer. Tatăl lor oftă și continuă să tasteze.

— Ce-ar fi să închiriem un film diseară? sugeră Spencer, încercând să detensioneze atmosfera.

— Un film ar fi numai bun, răspunse Melissa. Bună idee, Spencer.

Spencer o privi cu ochi mari, neștiind cum să reacționeze. De când folosea Melissa cuvântul „bun” când venea vorba de Spencer?

Însă mama lor pufni cu dispreț, de parcă

ideea de a urmări un film împreună cu familia friza nebunia, iar Spencer era o idioată fiindcă propunea așa ceva. Se lăsă iar liniștea și părinții, înarmați până-n dinți în spatele cetăților lor invizibile, fierbeau de furie.

Spencer își înăbuși un oftat. După toate câte se întâmplaseră în toamnă – Ali, Ian, chiar și A. –, sperase să petreacă următoarele zile făcând plajă, tratându-se la centrul de relaxare și recâștigându-și familia. Iar la întoarcerea în Rosewood Day pentru al doilea semestru de școală, s-ar simți refăcută și întinerită.

Dar, cum în casa lui Buni Hastings stătea să izbucnească Al Treilea Război Mondial, să se considere norocoasă dacă apuca măcar câteva clipe liniște.

2

CU BĂIEȚI DRĂGUȚI,

TOTUL MERGE MAI BINE

A doua zi dimineată, Spencer ieși din ocean, se îndreptă clătinându-se spre prosop și-și șterse părul ud. Se culcă pe spate cu ochii închiși, lăsând soarele să-i încălzească umerii și întrebându-se ce să facă mai departe. Poate să se apuce de citit *Soarele răsare, soarele*

apune, roman despre care va trebui să scrie o lucrare la engleză. Sau să alerge – joggingul pe plajă îi făcea gambele să arate mai bine.

O umbră trecu pe lângă Spencer și ea deschise ochii.

– Salut!

Melissa se opri în dreptul ei, cu mâna streășină la ochi.

– Salut, rosti Spencer, prudentă.

Avuseseră un schimb de priviri cu o seară înainte, la cină, dar Spencer nu mai știa când i se adresase Melissa din proprie inițiativă.

– Mama și tata și-au cam pierdut controlul, nu crezi? o întrebă Melissa, trântindu-se lângă ea.

Luă un pumn de nisip și-l răsfiră peste degetele de la picioare.

– Dar când nu și-l pierd? întrebă și Spencer, luând o înghițitură de apă Nalgene.

Era de-abia zece dimineața, dar temperatura atinsese deja douăzeci și șapte de grade și umiditatea crescuse.

– Păi, de obicei la *mine* nu strigă, sublinie Melissa.

Spencer își dădu ochii peste cap, dar – trebuia să recunoască – era adevărat. Părinții ei credeau că Melissa era perfecțiunea întruchipată.

– Mi-am zis, continuă Melissa, jucându-se cu o cochilie roz sidefată, că, dacă e să ne distrăm cât de cât în vacanța asta, atunci va trebui să fim prietene.

Spencer se ridică în capul oaselor, uluită.

— Vrei să ieși în oraș? Cu mine? întrebă ea, sceptică.

— Nu te mira așa. Cu cine altcineva să ies?

Un val lovi țărmul cu atâta forță, încât udă prosopul lui Spencer pe margini. Fata își ridică ochelarii pe cap și-și studie sora.

— Am crezut că mă urăști din cauză că l-am turnat pe Ian.

— Uite ce e: nu cred că ai dreptate... Deschise gura, ca și când ar fi vrut să adauge ceva, apoi se răzgândi. Nu contează. Ideea e că nu vreau să mă mai gândesc la asta și tu ești singura care mă poate distra.

— Mersi frumos, zise Spencer, cinică.

Melissa o înghionti în coaste.

— Nu mai fi așa sensibilă! Doar și tu te plictisești, îi spuse, ridicându-se și curățându-se de nisipul de pe picioare. Vrei să vii cu mine la club? Am putea sta o zi la centrul de relaxare.

Spencer ezita. Un tip cu un labrador trecu în fugă pe lângă ele, iar puțin mai departe, două fetițe de școală primară se străduiau de zor să construiască un castel de nisip. Melissa avea dreptate. Spencer se simțea singură. Iar dacă Melissa era pregătită să îngroape securea războiului – cel puțin pentru câteva ore –, poate că trebuia să-i dea o șansă.

— Păi... bine.

Spencer își îmbracă rochia și-și îndesă prosopul în sacoșa de pânză. Plecară amândouă

pe nisip, hotărând să meargă la club pe ruta principală.

Niște indivizi își făceau veacul prin preajma clubului. Toate ușile erau larg deschise și instalația de aer condiționat zbârnâia. Fiecare magazin îi trezea o amintire: Samantha's, buticul de la care Spencer își cumpăraseră o rochie pentru petrecerea de ziua ei din clasa a cincea. Melissa îi arată ciocolateria în care ele două făcuseră un concurs de mâncat când Spencer avea opt ani – câștigase Melissa, bineînțeles. Iată și magazinul de unde tatăl lor își cumpăraseră o placă lungă și încercase să învețe surfing de unul singur. Petrecuse o săptămână luptându-se zadarnic cu valurile, pentru că-i era frică să sară peste ele.

Spencer se uita la tricourile Quiksilver și Pălăriile Billabong din vitrina unui magazin de surfing, când o siluetă se strecură prin spatele ei. Când se întoarse, silueta o coti imediat. Spencer simți un gol în stomac.

— Te simți bine? o întrebă Melissa, privind-o cu îngrijorare.

— Da, răspunse ea, străduindu-se să nu-i tremure vocea.

Îi venea greu să scape de senzația că era urmărită. Inspirând adânc de mai multe ori, își reaminti că Mona murise. Iar A. dispăruse.

După ce acceptară o mostră de acadele de la Ye Olde Saltwater Taffy Emporium și băură *latte* cu gheață la casa clătitelor Blue Dog, fetele

făcură o plimbare până la clubul sportiv din Longboat Key, o clădire albă magnifică, de la marginea golfului. Douăzeci de mașini de golf erau parcate pe locurile din față. Bărbați în tricouri și pantaloni scurți kaki duceau pe umăr sacul de golf, iar femeii purtând cozoroc bârfeau în bisericuțe.

Surorile se luară după zgomotul făcut de mingile lovite de rachete pe terenurile de tenis – *poc, poc!* Pe garduri erau afișe care anunțau turneul din ziua de Anul Nou, iar doi bărbați jucau un meci încins. Amândoi purtau tricouri și pantaloni scurți albi – clubul era la fel de strict ca la Wimbledon, evita echipamentul colorat – și păreau de-abia trecuți de douăzeci de ani. Cel brunet, cu trăsături ascuțite, cu membre musculoase și cu fese ferme și apetisante, era evident mai talentat, executând *drop shot*-uri impresionante și voleuri în diagonală. Un grup de fete se adunase în jurul terenului. Fetele mișcau din cap la stânga și la dreapta, urmărind mingea de un galben fluorescent.

– Știi despre Colin că e pe locul nouăzeci și doi în lume? îi șopti o fată – într-o rochie Lacoste flaușată și papuci întăriți cu panglică textilă – prietenei sale, care purta o rochie ușoară la fel de scurtă și pantofi cu talpă ortopedică foarte înalți. Mi-a spus-o chiar el.

– *Mie* mi-a spus că joacă în turneul de Anul Nou, replică domnișoara Talpă-Ortopedică.

Domnișoara Rochie-Flaușată își dădu ochii peste cap.

— Bineînțeles că joacă în turneu! O să-i bată pe toți de-o să-i zvânte!

Spencer se propti de gardul de sârmă împletită, lângă Melissa, și de-abia se abținu să nu-și dea ochii peste cap. Admiratoarele erau jalnice.

Dar era *distractiv* să-l urmărești pe Colin, tipul cu fund arătos, mai ales că scotea untul din partenerul de joc. Servea atât de rapid, că acesta nici nu vedea când trece mingea prin fața lui. De câte ori câștiga, răsucea racheta și se prefăcea nemulțumit de el, dar Spencer îl surprinse zâmbind în barbă.

— Intru să văd oferta de la centrul de relaxare, spuse Melissa, făcându-și vânt cu palma. Vrei și tu mani-pedi?

— Sigur, răspunse Spencer absentă, fără să-și ia ochii de la meciul de tenis. Ne vedem înăuntru peste câteva minute.

La finalul meciului – adversarul lui Colin suferise o înfrângere rușinoasă –, jucătorii își strânseră mâinile, merseră la liniile laterale de pe teren, băură pe nerăsuflăte câte două sticle cu un fel de apă cu vitamine, numită AminoSpa, și-și scoaseră tricourile. Spencer se prefăcea că-și rupe piețile de la unghii, nevrând să se holbeze la abdomenul perfect al lui Colin. Era un tip excelent, fără îndoială – poate chiar mai reușit decât Wren, băiatul pe care Spencer i-1

furase Melissei la începutul toamnei trecute. Dacă nu l-ar fi sufocat admiratoarele, ar fi fost o aventură perfectă pentru vacanța de iarnă. Trecuse o groază de vreme de când Spencer nu se mai ambalase așa pentru un tip.

— Bravo, Colin, gânguri domnișoara Rochie-Flaușată, răsucindu-și o șuviță blondă pe deget. A fost un meci excelent.

— Ești *buuun*, rosti târăgănat altă fată. Te antrenezi în fiecare minut?

— Cam așa ceva. Colin se șterse de transpirație pe față și deschise încă o sticlă de AminoSpa. Antrenorul meu a venit aici peste iarnă – uneori jucăm cu profesioniștii. Zilele trecute l-am văzut pe Andy Roddick pe teren.

Fetele își dădură coate.

— Uimitor! Ar trebui să te sponsorizeze Nike.

Colin se mulțumi să zâmbească larg. Își îndesă echipamentul într-o geantă Adidas de culoare verde-lămâie și porni spre club. Brusc, se opri și o fixă pe Spencer. Ea îi simți ochii străpungându-i creștetul capului în timp ce se prefăcea că-și îndreaptă o cută de pe rochie.

— Bună.

Toate capetele se răsuciră spre Spencer.

— Bună, răspunse ea, ridicând privirea și încercând să rămână calmă și sigură pe sine.

Colin înaintă spre ea.

— Ești o nouă membră a grupului meu de admiratoare?

Spencer își lăsă capul într-o parte.

— Nu prea mă *ocup* cu admiratul – asta dacă nu cumva eu sunt atleta admirată. Dar să zicem că aş putea face o excepție.

Admiratoarele începură să-și dea iarăși coate.

— Cine-i asta? șopti una din ele.

— Fac pariu că nici măcar nu-i membră a clubului.

Domnișoara Talpă-Ortopedică nu catadicsise să coboare vocea.

Spencer le aruncă o căutătură urâtă și întoarseră toate capul deodată. Brusc, îi amintiră de părinții ei. O excludeau. Se purtau ca și când ea era o străină. Ca și când nu era destul de bună ca să fie acolo.

Se întoarse din nou spre Colin.

— Cum ți-am zis, mai degrabă sunt admirată decât admir. Dar ceea ce aş prefera eu să fac ar fi să exersez niște voleuri cu tine. Dacă ai vreodată nevoie de un partener, bineînțeles.

Colin ridică din sprânceană.

— Joci tenis?

Spencer își dădu părul pe spate.

— Normal că joc.

Părinții ei o obligaseră să ia lecții de tenis de la patru ani.

Colin se lăsă pe spate și-o studie atent. După cinci secunde lungi, cobori privirea și scoase un Blackberry din geantă.

— S-a făcut. Cum te cheamă?

Spencer îi spuse, iar fetele se puseră iar pe șușotit.

— Hai să jucăm diseară, propuse Colin, tastând ceva pe telefon.

Nu catadicsi să-i spună lui Spencer cum îl cheamă pe *el*. Probabil presupunea că știe deja. Avea dreptate – iar ei îi plăcea încrederea lui.

Spencer se încruntă prefăcându-se că-și verifică în gând programul.

— Cred că se poate aranja.

— Foarte bine. Colin azvârli – cu o boltă perfectă – sticla goală de AminoSpa în coșul de gunoi. Ne vedem la cinci și jumătate. Același teren. Câștigătorul cumpără băutura.

Spencer își reținu zâmbetul și-și puse ochelarii înapoi la ochi. Stabiliseră oare o *întâlnire*? Iar el bănuise că ea era destul de mare ca să bea. *Bravo ei!*

Făcându-i cu ochiul, Colin se îndepărtă țațoș. Spencer murea să-l vadă cum urcă scările și se îndreaptă ușor spre vestiar, dar se abținu să-l urmărească, nevrând să pară prea nerăbdătoare. Când se răsuci spre poartă, dădu nas în nas cu admiratoarele care încă se holbau la ea.

Le privi drept în ochi.

— Aveți vreo problemă?

Fetele tresăriră. Rămaseră toate cu gurile căscate în formă de O-uri simetrice.

— Așa mi-am zis și eu, adăugă ea, nonșalantă.

Își așeză sacoșa mai bine pe umăr și părăsi terenul cu pași mari, pornind spre centrul de relaxare, ca s-o întâlnească pe Melissa. Cât

merse pe trotuar, simți privirile fetelor în ceafă. Soarele ardea mai puternic, aerul era mai proaspăt, iar când își aruncă ochii spre cerul albastru, zări un nor care închipuia o Inimă aproape perfectă. Avea întâlnire la tenis cu un tip trăsnet și știa deja care urma să fie scorul: dragoste la dragoste.

3

UNELE FETE SE ALEG CU TOATE BREAKURILE

Minge servită.

Spencer nu se putu abține să nu remarce că mingea lovită de ea se arcui în aerul răcoros al serii, având o traiectorie perfectă pe deasupra fileului, ca o stea căzătoare.

Când Colin ridică racheta ca s-o lovească, ea își îndreptă atenția spre lucruri mai importante, și anume dunga de piele bronzată și bine conturată care se ghicea deasupra taliei pantalonilor lui scurți când se întinse să răspundă la serviciu. Expiră adânc când Colin, printr-o mișcare balansată care păru puternică și bine orientată din partea ei de teren, lovi mingea dintr-un unghi greșit, fără forță, făcând ca, în urma voleului său derăspuns, mingea să țopăie în afara terenului de joc. Era clar că o

lăsa să câștige.

— Bravo, Spencer, ai jucat foarte bine, rosti Colin, printre gâfâieli, trăgând fermoarul tocului în care-și puse racheta și zâmbindu-i larg.

Spencer se simți analizată de sus până jos în timp ce se apropia de fileu, gata să-i strângă mâna, și se felicită că-și luase cea mai scurtă fustă de tenis și bluzița cea mai potrivită.

— Și tu, gânguri ea, întinzându-i mâna.

Li se întâlnește palmele și Colin i-o reține pe a ei o secundă prea mult. Sigur o făcuse intenționat.

— N-ai glumit, chiar ești bună, adăugă el, gâfâind în continuare.

Spencer coborî ochii și zâmbi.

— Părinții mei au insistat să iau lecții când eram mică. Sora mea și cu mine am început să jucăm în turnee încă din școala primară!

Își scoase elasticul din păr și speră ca lumina să-i pună în evidență luciul pletelor când i se revărsară peste umeri.

— Dar tu? Cum te-ai infectat cu microbul tenisului?

— Ha! râse Colin.

Privindu-l îndeaproape, Spencer observă cât de frumos i se conturau pomeții și ce groșiță adorabilă avea în obrazul stâng când zâmbea.

— Asta-i o discuție prea complicată ca s-o purtăm pe terenul de tenis. Ți-e foame? întrebă el.

— Sunt lihnită, recunosc eu ea.

— Ei, atunci ai noroc că am adus câte ceva de-ale gurii.

Îi sclipiră ochii când o conduse pe un dâmb cu iarbă din partea de sud a terenurilor și întinse pe jos un prosop.

Spencer trase aer adânc pe nas, sesizând o dără foarte fină de parfum ațâțător cu care-și dăduse Colin. Mirosul se îmbina cu aerul sărat și aroma de pește și carne la grătar de la restaurantul aflat chiar vizavi de terasă. Colin scoase din geantă două salate de fructe gata preparate, o farfurie cu brânză învelită și două sticle de AminoSpa. Vârî o scobitoare chiar în mijlocul fiecărui pătrățel de brânză, apoi așeză sticlele de-o parte și de alta, cu etichetele în afară.

Spencer râse.

— Ești la fel de obsedat de ordine ca mine, remarcă ea, arătând spre mâncarea meticolos aranjată.

— Vinovat. Până și tricourile de tenis mi le agăț pe umeraș după culori, spuse Colin, cu un zâmbet stânjenit. Cred că-i o boală de-a sportivilor. Ca ritualul lui Nadal înainte de a servi. Sau ca Sharapova, care nu poate călca pe liniile terenului când nu se joacă o minge.

— E o metodă de a controla o situație încordată, cred, spuse Spencer, gândindu-se că pe ea o calma să facă ordine când era stresată. Desfăcu dopul sticlei de AminoSpa, luă o înghițitură mare și i se făcu greață. Ce-i asta?

Avea gust de grepfrut stricat.

— E plină de vitamine. Colin arată spre eticheta cu informații nutritive. Jur că m-a întărit ca jucător. Un tip a încercat să mă convingă s-o vând chiar eu, zicea că-mi pot convinge ușor colegii și antrenorul s-o bea și ei, dar i-am spus că sunt prea ocupat ca să mă apuc de publicitate.

— Deci e-adevărat ce-au zis admiratoarele tale? Că te antrenezi ca să treci la profesioniști?

Colin încuviință modest.

— Antrenorul meu crede că am șanse să particip la US Open anul ăsta. Am un turneu la sfârșitul săptămânii și m-am mai înscris la multe altele – trebuie să ocup un loc mai bun în clasament. Vreau să ajung printre primii cincizeci.

Spencer se arată impresionată.

— Locuiești aici, în Longboat Key, sau ai venit doar pentru antrenamente?

Colin luă un bob de strugure și zâmbi șmecherește.

— Dacă vorbim numai despre mine, cum o să aflu ceva despre tine? De unde a apărut fata misterioasă, foarte talentată la tenis?

Spencer își dădu o șuviță după ureche, etalându-și unghiile proaspăt aranjate – ea și Melissa petrecuseră o după-amiază distractivă, dar puțin ciudată, la centrul de relaxare —, încântată că era la fel de interesat de ea precum era ea de el.

— Păi, nu sunt, în niciun caz, jucătoare de tenis profesionistă, și nici nu mă ocup de treburi cel puțin la fel de interesante. Locuiesc lângă Philadelphia. Stau în casa aia mare și albă de la capătul aleii Sand Dune.

Colin făcu niște ochi cât cepele.

— Locuiești în casa lui Edith Hastings?

— Da. E bunica mea.

El chicoti.

— Am auzit că-i tare năbădăioasă.

Spencer făcu o strâmbătură.

— Buni? Năbădăioasă?

De câte ori se gândea la bunica ei, nu-i venea în minte decât o femeie încruntată care țipa la ea că i-a udat podeaua când a ieșit din piscină.

Colin ridică din umeri.

— Am trecut pe la club o dată sau de două ori de când am venit aici. Vine la toate lecțiile de dans care se țin în sala de bal în fiecare săptămână. Și de fiecare dată are un prieten nou. Bărbații nu se mai satură de ea.

„Nu se mai satură de banii ei”, își zise Spencer, cinică.

— Deci Buni e pe val, zici? Arată *foarte* bine pentru vârsta ei.

— Arată uimitor. Colin îi făcu cu ochiul. Nu-i de mirare că are o nepoată superbă.

Spencer își reținu zâmbetul, sperând că el nu observase că se făcuse roșie ca racul la cuvintele lui.

— Câți băieți te-au invitat la *luau*? o întrebă

Colin.

Clubul de iahting organiza anual o petrecere pre-Revelion – anul acesta era o *luau*, o petrecere în stil hawaiian. Când erau mai mici, Spencer și Melissa aveau obiceiul să se ascundă pe sub mesele cu decoruri pompoase și să admire sculpturile de gheață lucrate cu măiestrie și focurile de artificii.

– Aăă... niciunul, recunosc Spencer, plecându-și ochii.

Colin își lăsă capul pe-o parte, studiind-o un moment.

– Îmi vine greu să cred.

Spencer nu-și putu alunga roșeața din obraji.

– De ce?

– Pentru că ești specială, Spencer Hastings. O lovi în joacă peste braț. Și nu mă refer numai la serviciul tău puternic!

– Și e bine că sunt „specială”? întrebă Spencer, flirtând, simțind furnicături în cotul pe care i-l atinsese Colin.

– Eu așa aș zice. I se schimbă expresia. Nu și familia mea, bineînțeles.

– Ce vrei să spui?

O bufniță se vaită într-un copac din apropiere și un răs îndepărtat veni plutind în aer din restaurantul clubului.

– Păi, sunt oaia neagră a familiei, recunosc Colin.

– Și eu, mărturisi Spencer, compătimitoare.

Am impresia că locuiesc pe strada Sesam¹, din jocul acela. „Unul din aceste obiecte e diferit de celelalte.” Orice fac, nu sunt niciodată suficient de bună pentru părinții mei.

Colin se întinse și o strânse de mână.

— Nici eu. Tata e foarte sever cu mine, mai ales când e vorba de tenis. Cred că de-asta mă antrenez așa de mult.

— Dar ești un jucător excelent, protestă Spencer. Ce altceva așteaptă de la tine?

Colin dădu din cap.

— Când eram mai mic, mă obliga să rămân pe teren de câte ori pierdeam un meci. Îmi dădea voie să merg acasă, la masă, numai după ce serveam de o sută de ori.

— Oribil! țipă Spencer.

Brusc, Colin păru stânjenit.

— Îmi pare rău. Nu pot să cred că ți-am spus așa ceva. De fapt, n-am mai spus asta *nimănui*, numai că... Avu o scurtă ezitare. Mă simt în largul meu cu tine.

Spencer zâmbi.

— Și eu mă simt în largul meu cu tine.

La drept vorbind, Colin era primul băiat cu care stătea de vorbă de multă vreme încoace. Poate chiar devenea o relație serioasă. Se imagină la bordul unui avion în fiecare vineri după-amiază, mergând în vizită la Colin în

---

¹*Sesame Street*, serial de televiziune realizat cu păpușile Muppets, adresat copiilor (*n.tr.*).

weekend. Și poate Colin chiar va avea șansa să joace la US Open sau alt turneu de tenis important. Se închipui în tribună, cu niște ochelari de soare mari la ochi și o pălărie cu bor lat, elegantă. Când camerele ar cădea pe ea, comentatorii ar observa cât de echilibrată și drăguță este. „Și pare foarte inteligentă”, ar adăuga ei. „Atât de hotărâtă! Ca o fată care știe ce urmărește. Par a fi cuplul perfect.”

Două scutere Vespa își plimbară farurile peste dâmbul pe care stăteau, luminând scurt fața lui Colin – destul ca Spencer să vadă ce ochi albaștri superbi are.

Brusc, el întoarse ochii spre stânga, ca și cum s-ar fi uitat pe deasupra lui Spencer, la terenurile de tenis. Sări în picioare, mai-mai să-i răstoarne sticla de AminoSpa. Ea țipă scurt și-i urmări privirea. Luminile de pe terenuri erau încă aprinse. Văzu o fată cu păr negru, într-o rochie neagră mulată pe fiecare rotunjime, asortată cu ochii ei.

– Bună, Colin! salută ea, ținând pe dâmb în direcția lor.

Spencer scrâșni din dinți – altă admiratoare? Fata asta avea ochi alunecoși, de felină, și cel mai subțire corp de manechin pe care-l văzuse vreodată.

Colin merse la ea. Spencer crezu că o s-o alunge, dar, când ajunsese în dreptul ei, o întâmpină cu un sărut lung pe buze.

Spencer clipi des, simțind cum îi cade inima

în stomac. Ce nai...

Fata se desprinsese din sărutare.

— Am venit să-ți spun că am reușit să fac rezervare la Culpeper's diseară. Îl cunosc pe bucătar de la New York, ne-a reținut cea mai bună masă din restaurant. Trebuie să mergi să te faci frumos!

Spencer se ridică și-și aruncă geanta de tenis pe umăr, încercând să se poarte cât mai demn posibil.

— Ăăă... Colin?

Colin aruncă o privire peste umăr, ca și când abia atunci și-ar fi amintit de prezența ei.

— Spencer, ți-o prezint pe Ramona, prietena mea.

4

MIROASE A SPIRIT DE ECHIPĂ

O oră mai târziu, Spencer stătea în bucătărie, clipind ca să-și alunge lacrimile de rușine și umilință care o năpădiră încă o dată. După ce Colin o prezentase prietenei lui – prietenei lui! –, Ramona o scrutase fățiș din cap până-n picioare și rostise:

— Colin mi-a spus că l-ai provocat la un meci. Ce drăguț!

Spencer lăsase ochii în jos, spre tenișii ei grosolani și fusta de fetiță, simțindu-se

brusc transpirată, micuță și în cel mai nepotrivit loc.

— Așa-i. Spencer e o jucătoare foarte bună. Tocmai stăteam și povesteam, ne răcoream puțin.

Colin avusese același ton jovial și condescendent pe care-l folosea și tatăl ei când vorbea cu gemenii de pe strada lor, de parcă Spencer ar fi fost un copil enervant care-l implora să-i dea sfaturi la tenis.

Își cuprinse capul în palme. Fusese atât de sigură că flirta cu ea, că între ei exista o legătură adevărată! Cum de interpretase atât de greșit comportamentul lui?

Apăru mama ei și se așeză pe scaunul de lângă ea. Se uită la ceasul Cartier de la mână și scoase un oftat de frustrare.

— La ce oră spuneai că avem rezervare? o întrebă Spencer.

Familia sa făcuse aranjamente să meargă la Culpeper's, localul în care mâncau și Colin cu Ramona în acea seară. Spencer nu spera decât să stea cât mai departe unul de altul.

— La opt și jumătate, răspunse mama ei, iritată. Ar trebui să plecăm, dacă nu vrem să pierdem rezervarea. O să-1 omor pe tatăl tău.

Formă numărul lui pe celular, dar, după ce așteptă câteva minute, Spencer știu că-i intrase căsuța vocală.

— Nu mi-a răspuns toată ziua.

— Poate e pe terenul de golf.

— Azi n-a jucat. Am sunat la club.

Mama sa își scoase un pahar de vin din bufet și-și turnă un pinot gris. Avea expresia ei care sugera că era indispusă și trebuia lăsată în pace.

Spencer se retrase în grabă, lăsând-o pe mama ei să se bosumfle în voie. Urcă scările până la etajul al doilea și observă că, în capătul coridorului, ușa de la camera lui Buni era întredeschisă. În copilărie, lui Spencer îi plăcea la nebunie să se furișeze în dormitorul bunicii – acolo își ținea ea colecția de bijuterii splendide, pe scrin, într-o cutie de cristal cu incrustații. Iar rochia lui Spencer, fără mâneci și cu bretele subțiri, putea fi însoțită de mici accesorii.

Împinse ușa și intră în dormitorul bunicii. Pe patul enorm, cu baldachin, tronau o mulțime de perne cu volane și volănașe. Într-un colț era un scaun cu tapițerie de mătase, iar măsuța de toaletă a lui Buni, pe care se îngrămădeau mai multe creme, loțiuni, pudră, farduri și rujuri decât într-un magazin ' Sephora, se afla lângă fereastra cu draperii maiestuoase. Spre dezamăgirea lui Spencer, cutia cu bijuterii, de obicei așezată în mijlocul scrinului, dispăruse. Intră încet în baie, ca să vadă dacă nu cumva Buni o lăsase acolo.

Dormitorul bunicii rivaliza cu un centru de relaxare. Polițele lungi din baie erau din marmură; în perete, într-un colț, fusese construită o saună; iar podeaua era încălzită

peste tot. Cada era adâncă, de formă ovală, și nu avea bară de care să te prinzi, nici scaun de plastic, nici alte accesorii care să ajute persoanele în vârstă să nu alunece sau să nu cadă – Buni era prea mândră pentru așa ceva. Erau acolo cele mai pufoase și mai moi prosoape care se puteau cumpăra și Buni deținea propria masă de masaj – făcea ședințe din două în două săptămâni.

Spencer își examinează înfățișarea în oglinda imensă, cu ramă aurită. Avea ochi albaștri, mari. Piele fină. Părul blond, pe care și-l spălase după meci, când făcuse o baie cu mult clăbuc, sclipea; iar ea arăta stilată în rochia marca Tibi, moale și lunecoasă, pe care o purta pentru cină. Dar nu arăta nici pe departe sclipitoare ca Ramona.

I se umplură ochii de lacrimi. Ușa de la dormitor scârțâi și Spencer se răsuci brusc. Capul Melissei răsări furișat în ușa de la baie.

– Ce cauți aici?

– Nimic, răspunse Spencer repede, ștergându-se la ochi. Mă uit și eu...

Melissa se sprijini de blat, observând obrajii și nasul roșu al surorii ei.

– Te simți bine?

– Mda...

Spencer se prefăcu fascinată de parfumurile bunicii. Majoritatea lor erau mirosuri clasice, preferate de doamnele de societate: Joy, Fracas, Chanel nr. 19 și unul în amestec, realizat

manual de un parfumer din Paris. Atunci observă parfumul lui Britney Spears, Fantasy, chiar la capătul rândului. Nu și-o închipuia deloc pe Buni mergând la magazin și cumpărându-și-l.

— Ce-o fi cu atâtea perii de dinți? întrebă Melissa în spatele ei, arătând spre un sertar deschis. Conținea aproximativ cincisprezece periute, utilizate toate, fără îndoială. Pe mâner erau scrise cu marker negru niște inițiale – *JL*, *AW*, *PO*, și așa mai departe. Spencer nu văzu aceleași inițiale de două ori.

— Dumnezeu, izbucni Melissa, scoțând altceva din sertar.

Era o sticlută cu pilule albastre. Rețeta era pe numele Edith Hastings, iar pe etichetă scria VIAGRA.

— Pune-o înapoi! șuieră Spencer, smulgându-i sticluta și aruncând-o înapoi în sertar, de parcă Buni ar fi putut intra în baie în orice clipă, să le prindă.

Trânti iute sertarul la loc și se cutremură.

— Crezi că le ia *Buni* sau or fi pentru Lawrence?

— Cine știe? Melissa zâmbi strâmb. Cred că Buni e mai zănatică decât am crezut.

Cu siguranță se potrivea cu ușuratica Buni Hastings, descrisă de Colin mai devreme. Spencer își reaminti de periutele de dinți. Era posibil să le aparțină diferiților bărbați care dormiseră aici? *Bleah!*

Melissa se sui pe blat.

— Lipsa ta de chef are vreo legătură cu tipul cu care te-am văzut mai devreme?

Spencer ridică imediat capul.

— De unde știi despre asta?

Nu-i povestise Melissei despre Colin în orele petrecute la centrul de relaxare. Păreau să se înțeleagă bine și, de când Spencer i-l furase pe Wren, băieții fuseseră un subiect sensibil pentru cele două surori.

— Mi-am uitat puloverul la club. Când m-am întors după el, te-am văzut jucând tenis cu tipul la care ne uitaserăm mai devreme. Am auzit că are un succes nebun.

Melissa luă o perie de păr argintie și-și trecu degetele peste țepi. Spencer lăsă capul în jos, stânjenită.

— Nu-i mare lucru. Nici nu-l prea *cunosc*. Și are o iubită.

— O iubită? repetă Melissa, sceptică. Nu poate fi ceva serios între ei, dacă ți-a dat întâlnire, sublinie ea.

— N-a fost o întâlnire.

— Serios? Melissa îi dădu lui Spencer un ghiont ușor cu umărul. Din câte am văzut eu, flirta cu tine pe față, Spence. De ce-ar face un tip chestia asta, dacă e așa de legat de iubita lui?

Pentru că-i un prefăcut? vru să spună Spencer. În ciuda protestelor ei, Melissa îi plantase o sămânță de speranță în minte. Revăzu

evenimentele zilei.

— *A fost* cam ciudat că n-a pomenit nimic de ea până când n-a apărut.

— Întocmai. Pe tine te vrea.

Melissa tuși, să-și dreagă vocea.

— El și prietena lui merg la Culpeper's în seara asta, rosti Spencer.

Melissei i se luminară ochii.

— Perfect. O să avem ocazia să vedem cum se poartă unul cu celălalt.

În capul lui Spencer începu să sune clopoțelul de alarmă.

— Melissa, de ce te porți așa de frumos cu mine?

Melissa ridică din sprânceană.

— Nu mă port frumos. Pur și simplu subliniez un fapt. El te place. Tu îl placi. Viața e scurtă. Trebuie să iei ceea ce poți cât mai poți. Nu știi niciodată când dragostea vieții tale va fi târâtă la închisoare, de exemplu.

Spencer deschise gura ca să-și ceară încă o dată scuze că-1 turnase pe Ian la poliție. Nu o făcuse ca să-și rănească sora – ci pentru ca prietenei sale să i se facă dreptate.

— Dar..., rosti ea.

Melissa îi reteză vorba cu un gest.

—Niciun dar. Ia-te după mine de data asta.

Spencer se holbă la sora ei nevenindu-i să-și creadă urechilor, așteptând să-i rătă în față răutăcioasă și să-i spună că era o glumă – că Spencer n-ar fi fost niciodată în stare să pună

mâna pe un tip precum Colin și că ea încă o ura, ca-ntotdeauna. Însă Melissa continua să se uite la ea emoționată. Îi dădu părul după urechi, îi aranjă sprâncenele, apoi o stropi cu puțin parfum Joy.

— Așa-i mai bine, hotărî Melissa. Acum, hai să mergem! Trebuie să despărțim un cuplu.

5

DACĂ AȘA SPUNE COSMO,

ATUNCI AȘA TREBUIE SĂ FIE

În restaurantul Culpeper's domnea mirosul de carne, se servea vin roșu în cupe cât bolurile de punci și pereții erau plini de caricaturile celebrităților care trecuseră pe-aici. Majoritatea lor erau jucători de golf renumiți, cântăreți ca Jennifer Lopez și Marc Anthony și mogulii afacerilor reprezentați cu toții fumând trabucuri cu aspect de falus.

Tatăl lui Spencer revenise, în sfârșit, din excursia lui de o zi și familia se alinie țeapănă pe o banchetă. În parcare, părinții ei se certaseră în șoaptă în legătură cu locul în care el dispăruse toată ziua, iar acum nu-și vorbeau decât atât cât să cadă amândoi de acord în privința vinului. Spencer și Melissa se străduiau să-i ignore, scrutând sala după Colin și

Ramona.

Dintr-odată, Spencer o apucă pe Melissa de braț.

— *Uite-i!*

Melissa se întoarse chiar când Colin, cu silueta lui înaltă și musculoasă, intră pe ușa din față. Se schimbase într-o cămașă clasică neagră, cu gulerul prins cu nasturi, pantaloni negri cu dungi subțiri și o pereche de mocasini care sigur erau de la Prada, după părerea lui Spencer. Ramona era cu el, în aceeași rochie neagră sexy, mulată, de mai devreme. Colin îi spusese ceva șefului de sală, însă Ramona îl întrerupsese și vorbi în locul lui. Colin se încruntă la ea, părând iritat, iar ea își dădu ochii peste cap.

— Hmm, murmură Melissa. Se pare că s-au ivit necazuri în paradis!

— Poate, șopti Spencer fără convingere, când șeful de sală îi conduse pe cei doi prin sala de mese și îi invită la o masă aflată la geam, care, Doamne-ajută, nu era în apropierea familiei lui Spencer.

Melissa sorbi din paharul în care chelnerul tocmai turnase vin.

— Ridică-te și treci țațoș pe lângă el. Arăți super.

— *Acum?* se panică Spencer.

Era atâta lume în jur! Părinții ei, care se uitau – fiecare – voit în altă parte, ca să nu fie obligați să-și vorbească, își vor da seama.

— Capul sus! Salută-1 pe Colin, scoate-ți sânii

înainte, dar mergi mai departe. Nu te opri la vorbă. Lasă-l să te vrea și mai mult, o sfătui Melissa.

Scoate-ți sânii înainte? Melissa era regina pudorii. Se zvonea că, într-a noua, când un băiat o atinsese pe fund în timpul unui dans lent, îl pocnise și-l pârâse la directorul școlii,

— De unde scoți chestiile astea? o întrebă Spencer.

— Din *Cosmo*, răspunse Melissa.

— Serios? Credeam că tu citești numai *Vogue* și *W*.

Melissa ridică din umeri.

— Să știi că te-ajută foarte mult când vine vorba de tipi. O împunse cu degetul în coapsă. Acum, du-te!

Okaaay! Spencer se ridică de pe banchetă. Simți privirea Melissei în ceafă, încurajatoare. La drept vorbind, i se părea familiar felul în care o ajuta Melissa. Dacă n-ar fi fost faptul că tocmai conspirau să despartă un cuplu, în loc să organizeze ceaiuri dansante și să pună în cale cum să-și convingă părinții să le lase să-și poarte coronițele de prințese la școală, lui Spencer i s-ar fi părut că era ca mai demult. Când erau surori *cu adevărat*.

Spencer înaintă spre Colin și Ramona, încercând să se acomodeze cu pantofii.

— Cred că ar trebui să mergem la ora de navigație mâine, o îndemna Colin pe Ramona.

Ramona se bosumflă, buzele ei lucioase

strângându-se într-o grimasă.

Eu vreau să mă bronzez și să mă relaxez.

— Tu *întotdeauna* vrei să te bronzezi și să te relaxezi. Dacă n-ai chef de navigat, o să mă duc fără tine.

— *O să mă duc fără tine*, îl maimuțări Ramona, strâmbându-și gura într-un fel neatrăgător.

Spencer inspiră adânc și începu să meargă mai repede. Când ajunsese la un metru-doi de masa lui Colin, el ridică privirea și dădu cu ochii de ea. Prefăcându-se că nu-l vede, își undui șoldurile, scutură din fund și-și scoase sânii cât mai în față. Simți cum i se ridică părul de pe ceafă și plutește în spatele ei. Era *fantastic*.

— Salut, Spencer! o strigă Colin.

Ea încetini pasul și se prefăcu surprinsă:

— A, salut! Mă bucur că te văd.

Colin deschise gura ca și când ar fi vrut să mai spună ceva, probabil așteptând ca Spencer să se oprească și să stea de vorbă cu el. Dar ea nu se opri. Merse mai departe, cu bărbia ridicată. Când trecu de el, nu rezistă și-i aruncă o privire peste umăr. Se uita încă la ea.

În clipa aceea, piciorul ei lovi ceva tare și auzi un *aoleu!* strident. Se răsuci la timp ca vadă o chelneriță vociferând, încercând să salveze o tavă cu farfurii aburinde gata să cadă pe jos. Dar era prea târziu – farfuriile alunecară de pe tavă una câte una, făcându-se țândări pe podea. Exact în același moment, tocurile înalte ale lui Spencer se răsuciră și ea simți că o lasă

picioarele. Nu apucă să se adune, că se și trezi pe covor, cu picioarele îmbârligate sub ea, cu rochia ridicată până la fund și cu cotul aterizând în ceva moale, care tocmai se vărsase. După miros, era cremă de spanac.

Un murmur străbătu restaurantul. Toată lumea se întoarse să se holbeze la ea. Chelnerița era pe jos, lângă ea, adunând repede vraful de farfurii cu friptură care căzuseră de pe tavă.

— Grozav! Tocmai mi-ai aranjat concedierea, șuieră ea.

Spencer se ridică iute în picioare și fugi la baie. Dar, în timp ce împingea ușa de la toaleta pentru femei, auzi râsete înfundate și aruncă o privire furișă înapoi în sala de mese. Colin și Ramona se holbau la ea amuzați, cu mâinile împreunate pe masă. *Perfect* Probabil că Spencer, căzând în spanac, alungase încordarea dintre cei doi.

Schema *Cosmo* numărul unu: o adevărata bombă!

6

HAI SĂ NE PLIMBĂM CU BARCA!

A doua zi dimineață, după coșmaruri cu mulțimi hohotind și mexicani supraponderali agățându-

se de ea, Spencer își comandă la cafenea un espresso dublu și se întâlnește cu Melissa la docul din Longboat Key, sub o prelată pe care scria: lecții de navigație gratuite. Spencer ar fi vrut să rămână în pat toată dimineața – la naiba, toată vacanța, însă Melissa fusese foarte insistentă.

Pe apă pluteau câteva bărci Hobie Cat, cu pânze în culorile curcubeului. Pescărușii zburau în cercuri, țipând, iar un grup de băieți – care aveau în jur de douăzeci de ani, lăptoși, în tricouri Harvard – trecură într-un iaht Beneteau superb, care aluneca ușor ca o pană. Lui Spencer i se păru – dar nu era sigură – că unul dintre ei o arătă cu degetul, făcându-i pe ceilalți să izbucnească în râs. Se încruntă și sorbi din cafea. Era destul de rău că-și descoperise o vânătaie mare pe coapsă, acolo unde se lovise de tava cu mâncare. Acum, toată suflarea din Longboat Key râdea de ea.

– Colin e deja aici, rosti Melissa, dându-și pe brațe cu cremă de protecție solară. Mai sunt doi care iau lecții de navigație cu noi astăzi, amândoi băieți. Colin DeSoto și Merv nu mai știu cum. Ramona nu-i pe listă.

Spencer începu să-și roadă unghia de la degetul mare, cuprinsă de agitație. Nu din cauza lecțiilor – învățase să navigheze la opt ani și chiar avea licență pentru juniori –, ci pentru că niciodată nu se mai dăduse așa la un băiat. Pe lângă asta, dacă el, Colin, făcea stânga-mprejur și pleca imediat ce dădea cu ochii de ea?

Probabil că acum își amintea de ea ca de fata care spărsese dintr-o lovitură și de una singură cinci farfurii mari cu friptură de vită cu os, și nu ca de fata care putea să-i țină piept pe terenul de tenis.

Melissa strânse tubul și stoarse încă un bob de cremă în palmă.

— Vrei să te ung pe spate?

Spencer se întoarse, surprinzător de impresionată. Sora ei nu se mai oferise de ani de zile să-i dea cu cremă pe spate.

Apoi Melissa inspiră adânc și-și scoase bărbia în față, arătând spre o siluetă care înainta, de la capătul docului. Era Colin. Purta un tricou alb mulat, prin care i se vedea fiecare mușchi al abdomenului, și o pereche de pantaloni trei sferturi cu modele colorate. Până și vârfurile degetelor care-i ieșeau din papucii negri erau drăgălașe.

Colin o văzu pe Spencer și se opri.

— Spencer? Zâmbi, nevenindu-i să creadă. Ai venit aici pentru lecție?

— Da! Ea e sora mea, Melissa.

O atinse pe Melissa pe braț.

— Îmi pare bine, spuse Melissa, întinzându-i mâna.

Colin i-o strânse zâmbind, apoi îi zâmbi și Melissei. Spencer își simți inima ușoară. Dacă el avea de gând să se poarte ca și cum cu o seară în urmă nu se întâmplase nimic, ei îi convenea de minune.

Al doilea învățăcel într-ale navigației, un tip gras și cu chelie, pe nume Merv, înainta spre doc, apoi apăru și instructorul, Richard.

— Bine ați venit la prima lecție de navigație, le ură Richard, vorbind cu un accent australian adorabil.

Spencer observă că Melissa îl studiază și zâmbi. Poate că și ea o să aibă o aventură în vacanță, nu?

Richard îi rugă pe toți să se prezinte, ca să afle cum îi cheamă și de unde sunt – Spencer își înăbuși surpriza când Colin spuse „Connecticut”, era atât de aproape de Rosewood! —, apoi le prezentă o serie de reguli de siguranță. Le explică modul de funcționare a bărcii cu pânze Hobie Cat și le spuse că astăzi vor scoate bărcile în larg pe perechi.

— Găsiți-vă un partener, îi îndemnă el.

Spencer se întoarse spre Melissa, dar sora ei îi azvârli o căutătură urâtă și-l atinse pe Merv pe braț.

— Vrei să navigăm împreună?

Merv deschise buzele cărnoase, studiind silueta suplă a Melissei, fața ei drăguță și bikinii.

— *Bineînțeles.*

Era cel mai nobil sacrificiu făcut vreodată de Melissa pentru Spencer. Spencer se întoarse spre Colin:

— Se vede că am rămas noi doi. Te deranjează dacă ești pereche cu mine?

— Glumești? Colin zâmbi larg. Ceva îmi spune că ai mai navigat. Ai aspectul acela de fată care a fost pe la clubul de iahting.

— Chiar așa de bine se vede? întrebă ea veselă. Dar tu ai fost?

Colin negă scuturând din cap.

— N-am mai navigat niciodată, ceea ce e jalnic, ținând cont de faptul că petrec aici mult timp. Îi prinse lui Spencer vesta de salvare pe după gât, iar pe-a lui o vâri sub braț. Siguranța înainte de toate, zâmbi el.

Se urcară amândoi într-o barcă și desfăcură funia care o ținea legată de doc. Spencer mută cârma pentru ca barca să se îndrepte spre centrul golfului, așa cum îi instruiseră Richard, iar Colin ridică pânza. După douăzeci de minute de învățat cum să se răsucească în direcția vântului și împotriva lui, Spencer se propti pe spate și-și întoarse capul spre soare, blestemând pistruii care știa că o să-i apară la sfârșitul zilei.

— Aș putea să mă obișnuiesc cu asta. Colin se întinse pe spate și-și împleti degetele sub cap. Spencer deschise ochii și-i feri cu mâna de soare. Am încercat s-o conving pe Ramona să ia lecții, dar n-o interesează. Nu știe ce pierde.

— Nu-i genul activ, nu? întrebă Spencer cu nonșalanță.

— Nu tocmai, răspunse el și ridică din umeri.

Spencer ar fi vrut să scoată de la el mai multe despre Ramona, dar ceva îi spunea să stea și să

aștepte până când va vorbi el singur despre ea.

Colin desfăcu o sticlă de AminoSpa și sorbi din ea. Spencer studia golful. Melissa era vizavi, cu Merv, adânciți în conversație. Atunci auzi un chicotit de pe țărm. Se răsuci și miji ochii, convinsă că tocmai văzuse pe cineva țâșnind în spatele unei bărci. Sau imaginația îi juca feste?

Într-un târziu, Colin oftă și rupse tăcerea:

— Ca să fiu sincer, Ramona nu prea are chef de *nimic* în ultima vreme. Nu știu ce-i cu ea.

Bingo! Spencer îi aruncă o privire prefăcut compătimitoare.

— Sunteți de mult împreună?

El clătină din cap.

— Ramona și cu mine... e mai complicat.

Spencer încuviință serioasă.

—Înțeleg că e complicat, spuse, cu gândul la ea și Wren. Răsuci cărma ca să nu se ciocnească de schi-jetul care se apropia. Acesta pivotă în direcția ei, iar ea se feri lăsându-se în jos. Cu fostul prieten mă certam tot timpul.

Colin se aplecă peste marginea bărcii și rămase tăcut, cu privirea în apă. Fără să vrea, Spencer observă cât de bine se potrivea apa cu ochii lui. Colin arăta atât de trist, avea inima zdrobită! Parcă simțea că vrea s-o rupă cu Ramona pentru ea.

— Nu-mi pot imagina de ce ar vrea să se certe cineva cu tine, Spencer. E așa de ușor să se înțeleagă omul cu tine – ești așa de plină de viață! Aș vrea ca și Ramona să aibă simțul

aventurii, la fel ca tine.

Spencer simți dintr-odată pe creștet că soarele era prea puternic. Colin își reglă scaunul, mutându-l ca din întâmplare mai aproape de ea. Câteva grăunțe de nisip i se lipiseră de obraz; Spencer se întinse și i le îndepărtă. În același timp, el se aplecă în față, poate ca s-o sărute. Ea închise ochii și așteptă.

Un fluierat neașteptat răsună de pe doc.

— Haideti să le aducem înapoi! strigă Richard. Bate vântul prea tare.

Atmosfera romantică se risipi imediat. Colin se lăsă din nou pe spate. Spencer se răsuci spre cârmă, înăbușindu-și un geamăt.

Legară barca în zona de staționare și urcară pe doc. Melissa și Merv veneau după ei, iar Richard se grăbea să-i ajute să iasă din apă. Spencer se întoarse cu fața la Colin, vrând să reia discuția.

— Deci..., rosti el.

— Deci..., repetă ea, mușcându-și buza de jos.

Un Mercedes decapotabil trase în parcare m claxonă. Ramona era la volan. Colin îi aruncă o privire lui Spencer, una rapidă, apoi oftă.

— Cred că ar trebui să plec, spuse el, fără chef. Ne vedem mai târziu, la *luau*?

Spencer se strădui să zâmbească.

— Da. Ne vedem acolo!

Îl urmări cum se îndepărtează pe doc și urcă în mașină. Putea fi doar o părere, dar era aproape sigură că se uitase la ea cu o privire

galeșă. Iar după degetul ridicat de Melissa în semn de victorie, se pare că și sora el îi sesizase privirea.

7

LA CUMPĂRĂTURI, CU STÂNJENEALA ÎN POȘETĂ

În casa lui Buni era răcoare și mirosea a portocale proaspete când Spencer intră pe ușa laterală în aceeași dimineață, puțin mai târziu.

— O! exclamă ea, oprindu-se brusc în prag.

Mama ei stătea pe un taburet la insula din bucătărie urmărind ceva la televizor. Spencer vru să iasă pe furiș din încăpere, când îi atrase atenția un titlu: *Pantere argintii terorizează populația în Atlantic City*. Apăru o fotografie cu două feline uriașe din junglă plimbându-se prin cazinourilor sclipitoare.

— Asta-i o glumă? izbucni Spencer.

Mama ei clătină din cap.

— Cineva a eliberat niște pantere din cuști în Atlantic City. Una dintre ele era cât pe ce să-i sfâșie brațul unei femei.

Tocmai îi adresase lui Spencer mai multe cuvinte decât în ultimele zile la un loc, așa că fata îndrăzni să se așeze pe taburetul do lângă

ea și să urmărească știrea până la capăt. Echipe de control al animalelor se străduiau să înconjoare panterele, dar creaturile le scăpau cu multă abilitate.

Când începu pauza publicitară, Spencer simți privirea mamei asupra ei. Se ridică de pe taburet, gata s-o șteargă iute în camera sa, pentru ca mama ei să nu fie nevoită să-i suporte prezența. Atunci mama ei scoase un oftat plin de regret.

— Îmi pare rău că m-am purtat așa cu tine în ultimul timp, Spencer.

Fata se opri în loc.

— Nu-i nimic, rosti ea repede.

— Situația e cam... încordată. Mama își duse mâna la frunte. Tata și cu mine am tras o ceartă zdravănă, care n-a rezolvat nimic. Dar n-ar fi trebuit să-mi vărs nervii pe tine.

— Serios, mamă, nu-i nicio problemă.

Spencer își făcu de lucru cu un număr din *Miami Herald* de pe insulă, prea tulburată de schimbarea subită ca să-și privească mama în ochi.

Mama ei se ridică de pe taburet și închise televizorul.

— Aș vrea să repar cumva situația. S-a deschis un butic nou în oraș, Astrid. Vrei să mergi?

— Mi-ar plăcea la *nebunie!*

Inima lui Spencer începu să bată mai vesel. Nu mai fuseseră la cumpărături împreună de multă vreme. Nu mai făcuseră *nimic* împreună

de multă vreme.

— Excelent! Să fii gata în zece minute!

Mama sa își agăță sacoșa pe umăr și-i zâmbi. Poate că era forțat, încordat și încă puțin distant, dar măcar nu era o strâmbătură.

***

Buticul Astrid era o combinație de eleganță în stil Miami și toalete de plajă. Vindea haine lungi și largi, cu mânecă lungă, rochiile vaporoză, jeanși albi și papuci de plajă care costau peste o sută de dolari. Din difuzoare se auzea o piesă cântată de Rolling Stones, iar vânzătoarele împătureau marfa cu mâini harnice când Spencer și mama ei intrară pe ușa din față.

Spencer merse glonț la jeanșii albi, urmată de mama ei. După ce scormoni prin grămezile de jeanși, mama sa își dresă glasul și-i spuse:

— Văd că tu și Melissa vă înțelegeți bine.

— Cred că da, rosti Spencer, mirată că mama ei observase lucrul ăsta.

— Cum face față tărășeniei cu Ian?

Spencer tresări.

— Ca să fiu sinceră, nu știu. N-am prea vorbit despre asta.

Ea și Melissa vorbeau despre lucruri neimportante, de cele mai multe ori despre Colin sau se amuzau pe seama hainelor purtate de admiratoarele lui.

— Ai făcut bine când l-ai dat pe mâna poliției, să știi. Nu știm de ce e în stare băiatul ăla. Și când te gândești că l-am primit la noi în casă cu

brațele deschise... Clătină din cap. Mă gândesc să fac și eu plângere împotriva lui – pentru vătămare psihică. Tatăl tău crede că am înnebunit.

— Din cauza asta v-ați certat? o întrebă Spencer.

O expresie de uimire apăru pe chipul mamei sale. Urmări cu degetele cusătura buzunarului din spate de la o pereche de jeanși mulați spălăciți.

— Nu, răspunse ea calmă. Din alt motiv.

Îndreptându-se de spate, trase un costum întreg cu pantaloni scurți de pe un stativ de lângă ea și-l apropiă de Spencer.

— Ai arăta foarte drăguț în el.

Spencer îl privi suspicioasă.

— Nu m-ar face să par prea puștoaică?

— Nu-i nimic rău în asta. Împături costumul pe braț. Cred că ar trebui să-l încerci. E adorabil!

— Atunci și tu trebuie să încerci ceva Spencer scoase de pe un umerăș o rochie maxi cu imprimeu alb cu albastru. Tatei i-ar plăcea la nebunie să te vadă în ea.

Mama ei își țuguie buzele.

— Nu sunt sigură că mi se potrivește.

Spencer își flutură degetul în fața ei.

— Fără negativisme! Încearc-o!

Găsiră ambele cabine de probă libere. Spencer își scoase pantalonii scurți și pantofii, studiindu-și picioarele goale în oglindă. Își puse

costumul. Constată cu uimire că nu o făcea să pară prea mică, așa cum crezuse. Croiala înaltă lăsa impresia că are picioare lungi și bronzate, iar costumul se închidea strâns pe talie.

— Sunară clopoței de la ușa buticului. Vânzătoarele șușotiră între ele și se auziră pași în holul din spate, din apropierea cabinelor. Spencer se uită pe sub perdea și văzu douăgambe subțiri, terminate cu glezne fine și sandale argintii, în stil gladiator. Posesoarea lor, cine-o fi fost ea, nu se mișca.

Spencer simți un fior pe șira spinării. Avu senzația că persoana respectivă o vedea prin perdea. Vru să strige, dar picioarele încălțate cu sandale de gladiator se răsuciră și dispărură.

— Spence? strigă mama ei din cabina vecină. Cred că ai avut dreptate cu rochia.

— Vreau să te văd, vreau să te văd! țipă ea.

Ieși din cabină și o găsi pe mama ei în hol. Rochia maxi îi scotea în evidență șoldurile înguste și-i dădea pielii ei o nuanță strălucitoare.

— E minunată, șopti Spencer. Ar trebui s-o cumperi.

Mama ei merse cu pași mici, desculță, până în fața oglinzii cu trei laturi din sala principală a buticului. Își mișcă șoldurile în toate părțile, apoi se privi la spate.

— Cred că e *chiar* drăguță. Se uită la Spencer și zâmbi. Bună alegere.

Fetei i se încălzi inima. Când o lăudase mama

ultima oară?

Expresia de pe chipul mamei sale se schimbă când văzu ceva în oglindă. O femeie înaltă, slabă și elegantă, cerceta cu gesturi iuți hainele de pe suportul din spatele lor. O poșetă Chanel matlasată îi atârna pe umăr, pe corpul perfect bronzat nu se vedea niciun dram de grăsime și avea o față foarte ușor de recunoscut, în formă de inimă. Să fie oare... *Imposibil!*

Femeia își ridică privirea și le zări. Trăsăturile ei se schimbă a uimire și ea aruncă o privire foarte scurtă peste umăr, spre trotuar, înainte de a se uita din nou la ele.

— Veronica? întrebă, cu o voce foarte familiară.

— Jessica, rosti mama lui Spencer, cu glas răgușit.

Spencer de-abia se abținu să nu caște gura. Era Jessica DiLaurentis. *Mama* lui Ali.

— Doamne Dumnezeule, ce surpriză plăcută! Jessica DiLaurentis veni la ele cu mers lin și le sărută pe amândouă fără să le atingă obrazii. Ce mă bucur că vă văd!

Mama lui Spencer reveni la postura de însoțitoare perfectă din trenul de pe ruta principală, alungând orice urmă de jenă.

— Eu mă bucur să te văd *pe tine!* ciripi ea pe tonul acela distant superior, destinat vecinilor, colegilor din consiliul instituției de caritate și noilor părinți de la Rosewood Day pe care nu-i considera demni să facă parte din comitetul

școlii. Ce faci aici?

— Avem o casă aici, ai uitat? Când doamna DiLaurentis zâmbi cu jumătate de gură, parcă vedeai stafia lui Ali. Ne-am hotărât să venim aici de Anul Nou. Să ne liniștim înainte de procesul lui Ian.

Își mută ochelarii de soare enormi, marca Gucci, în vârful capului.

— Bineînțeles, spuse mama lui Spencer. Vocea ei nu trăda nimic, dar, când Spencer privi în jos, observă că își ținea o mână la spate și-și freca furioasă pielița din jurul unghiei degetului arătător. Îmi pare rău că nu am ajuns să vorbim mai mult la audiere. Totul s-a petrecut în fugă.

Doamna DiLaurentis scutură din mână.

— Vom avea suficient timp să recuperăm. Ne-am cumpărat o casă lângă Rosewood, în Yarmouth. Am vrut să fim aproape când începe procesul. Telefonul ei scoase un *ping*, iar ea aruncă un ochi în poșeta Chanel. Trebuie să plec. M-am bucurat mult să vă revăd pe amândouă. Transmite-le cele bune din partea mea lui Peter și Melissei!

— Da, toate cele bune și familiei tale! se entuziasmă mama lui Spencer.

Mama lui Ali ieși din butic cu ochii la ecranul telefonului. Când Spencer se întoarse către mama ei, expresia calmă de pe fața acesteia dispăruse din nou. Își plimba mâinile pe șolduri și-și rosese pielița de la degetul arătător.

—Mamă? Spencer o atinse pe braț. Te simți

bine?

Mama ei clipi des.

— Sigur că da. Însă ar trebui să plecăm. Cred că mi se face rău de la căldură.

Vru să se îndrepte spre ușă, când Spencer o prinse de braț.

— Mamă, ești încă...

Nu-și termină propoziția, ci arată spre rochia maxi pe care o purta încă. De sub braț îi atârnau etichetele. Mama ei privi în jos și se hlizi.

— Vai de mine, ai dreptate!

Se întoarse în cabina de probă ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Spencer rămase locului o clipă. O crampă îi străbătu stomacul. Era normal ca ea să se simtă stingheră în prezența doamnei DiLaurentis – doar fusese printre ultimii care o văzuseră pe Ali în viață. Dar, pentru Dumnezeu, mama ei de ce trebuia să se dea de ceasul morții în fața fostei lor vecine?

8

CUM SĂ TE ALEGI

CU O GHIRLANDĂ²

---

2 Joc de cuvinte intraductibil: *to get laid* – expresie colocvială pentru „a face dragoste”, și *lei* - termenul hawaiian pentru ghirlandă(*n.tr.*).

Când Spencer păși în parcare clubului de iahting cu o seară înainte petrecerii de Anul Nou, simți mirosuri ametoare de ananas la grătar și *poi*³, fum de la făclii de bambus nucă-de-cocos. Cum toată lumea fusese rugată să vină în ținută potrivită cu tema aleasă pentru *luau*, Spencer purta o rochie scurtă cu flori și o orhidee după ureche, care emana o mireasmă romantică ori de câte ori își scutura părul. Melissa avea o rochie lungă cu imprimeu și purta o ghirlandă la gât. Mama lui Spencer se încăpățănase să nu îmbrace altceva decât o rochie pe corp de la Calvin Klein, deși se încălțase – în silă – cu o pereche de sandale lucioase stil papuci de casă, cu toc înalt, și-și pusese la gât un colier de flori ostentativ. Tatăl ei purta o cămașă hawaiiană respingătoare, portocaliu cu roz, pe sub sacoul sport Armani, cum purtau jumătate din bărbații de peste patruzeci de ani din încăpere.

În timp ce familia ei se îndrepta spre intrare, salutându-i ocazional pe alți membri ai clubului de iahting pe care-i cunoscuse de-a lungul anilor, degetele tatălui lui Spencer alergau pe tastatura mică a telefonului. Mama ei îl înghionti.

— Nu era vorba că lași chestia aia în mașină?

— Nu fac decât să trimit un mesaj, răspunse el distrat.

---

³Cremă hawaiiană din bulbide *taro* (plantă din genul *Colocasia*)(n.tr.).

— Cui? Și de când ai învățat tu să trimiți mesaje?

— Dintotdeauna am știut să trimit mesaje.

Îi sună telefonul. Răspunse cu un icnet, apoi șopti ceva de genul „Serios, ea e?”, pe urmă „În regulă, bine”. Când termină convorbirea, mama lui Spencer îl privi fix.

— Cu cine-ai vorbit?

— Treburi de serviciu, murmură tatăl ei în grabă.

Mama lui Spencer își țuguie buzele, jucându-se cu florile colierului. Melissa se aplecă spre sora ei.

— Ce-i cu aerul ăsta misterios al tatei? o întrebă în șoaptă.

Spencer ridică din umeri. Habar n-avea, dar nu-i plăcea.

Familia Hastings trecu pragul și ajunse la *luau*. Explozii de flori vii colorate și palmieri decorați cu luminițe sclipitoare transformaseră restaurantul de obicei searbăd într-un tărâm hawaiian feeric. O fată cu păr lung, într-un costum cu sutien din nuci de cocos și fustă din iarbă, le oferi tuturor, inclusiv lui Spencer, câte un pahar de piña colada.

— Aloha! ciripi ea vesel, neobservând că părinții lui Spencer sunt pe cale să se arunce unul pe celălalt în groapa cu lei.

— Luați-vă cartoanele cu locurile și găsiți-vă masa! Distracție plăcută!

Mama lui Spencer își luă cartonașul de pe

masa lungă din hol.

– Suntem la masa trei, spuse ea vorbind pe nas și porni prin sala de mese, urmată de ceilalți. La jumătatea sălii, se opri în loc, împietrită. Doamna DiLaurentis și soțul ei stăteau la masa șase, purtând coliere asortate din scoici. Mama lui Ali ridică ochii și zări familia Hastings, dar, în loc să le facă semn cu mâna, se încruntă și întoarse capul.

Până când ajunseră la masa lor, mama lui Spencer își terminase cocktailul și-i făcuse semn chelnerului să-i mai aducă unul. Tatăl ei tasta în continuare pe telefon, având o expresie ciudată pe față. Spencer aruncă o privire prin sală, căutând să-l zărească pe Colin. Un pom de Crăciun de trei metri, decorat cu ananas și flori proaspete, stătea într-un colț. Orchestra, îmbrăcată în port hawaiian, cânta încet pe scenă. Chelnerii șerpuiau cu aperitive și salate, iar un grup de oameni se învârtea pe ringul de dans. Dar Colin și Ramona nu se zăreau nicăieri.

Încăperea îi aminti lui Spencer de o petrecere asemănătoare, dată când era ea în clasa a cincea. Venise și familia DiLaurentis, iar Ali purtase o rochie cu talie joasă și ciucuri pe poale – anul acela tema fusese anii douăzeci. Ali umbla pe-atunci cu patru fete de la o școală pregătitoare din New York; toate cinci dansaseră în draci pe fiecare piesă ritmată cântată de orchestră. Spencer dansase la marginea cercului

lor, crezând că Ali o va invita să li se alăture, dar bineînțeles că n-o făcuse.

Când Spencer părăsise ringul, simțindu-se ca o ratată, dăduse de părinții lui Ali discutând aprins pe coridor. Nu știa sigur dacă-i mai văzuse vorbind unul cu altul înainte. Simțise un nod în stomac și se retrăsese cu prudență, scoțându-și scena din minte.

Cineva își dresе vocea, readucând-o în prezent. Ridică ochii.

— Salut!

Colin se uita când la ea, când la Melissa. Purta o cămașă hawaiiană, blugi mulați și pantofi negri, cu model perforat.

— Deci ați ajuns și voi!

— Sigur că da, spuse Spencer.

Inima fetei o luă la galop. Își îndreptă puțin spatele și-și aranjă floarea. Melissa îi aruncă lui Colin un zâmbet șmecher și sorbi din băutură, îndreptându-și atenția spre scenă și trecându-și degetele prin păr cu un gest degajat.

— Colin, hai *odată!*

Ramona, elegantă, într-o rochie mini argintie și purtând pantofi aurii cu toc și barete – nu îmbrăcase haine hawaiene –, îl trase pe Colin de braț.

— Trebuie să ne găsim locurile.

Colin îi aruncă lui Spencer un zâmbet pe post de scuză când Ramona îl trase la una din mesele din spate. Descurajată, Spencer se prăbuși în scaun, cerându-și scuze în gând de

la instructorul ei de yoga pentru poziția proastă. Oricare ar fi fost sentimentele lui Colin pe barcă, ele se disipaseră evident.

Melissa o atinse pe braț.

— Du-te și invită-1 la dans!

— Ce rost are? întrebă Spencer supărată, aruncându-și brațele în sus. E tot cu ea. N-am nicio șansă!

Melissa mușcă o roșie pe care o luase din salatele care tocmai fuseseră aduse pe masă.

— Am crezut că ești mai tupeistă, Spence. Dacă-1 vrei, trebuie să te duci după el. *Cosmo* zice că băieților le plac fetele care preiau conducerea.

Spencer mormăi ceva drept răspuns. În următoarea jumătate de oră, ciuguli din mâncare în silă, de-abia gustând. Pe când chelnerii le luaseră farfuriile și lumea plecase la dans, părinții lui Spencer își schimbaseră locurile și acum stăteau față în față, pălăvrăgind cu oricine, dar nu unul cu celălalt, Melissa plecase să întâlnească o prietenă pe care o știa din Penn, iar Colin și Ramona dansau în apropiere. Spencer îi studie cu atenție. Până la jumătatea cântecului părură fericiți, dar, pe neașteptate, Ramona se depărtă, își luă mâinile de pe talia lui și se trase înapoi.

— Pur și simplu nu înțeleg, vorbi ea, rostind neclar cuvintele. De ce nu mă inviți în Connecticut niciodată?

Spencer se ridică de pe scaun și se prefăcu

interesată de masa cu brânzeturi, plasată convenabil, chiar lângă ring. De acolo auzea mult mai bine ce vorbeau Colin și Ramona. Brânza *manchego* arăta apetisantă, dar la fel suna și cearta care mocnea între cei doi.

— Trebuie să vorbim despre asta *aici*? șuieră Colin, privind stânjenit înjur.

Spencer lăsă imediat capul în jos. Chiar și în lumina slabă a petrecerii, ea tot văzu că Ramona se încruntă.

— Suntem împreună de peste un an și nu ți-am văzut nici măcar o *dată* apartamentul din Darien. Bătu din pantofii cu toc. Iar acum ți-ai anulat excursia la New York, când trebuia să mă vezi pe mine. Ce să mai cred! Te interesează altcineva?

— Dumnezeule, Ramona! Colin ridică brațele, înfrânt. Credeam că vom petrece o seară frumoasă.

Se depărtă de ea și ieși ca o furtună din club, împingând ușile atât de violent, că se trântiră zgomotos de pereți. Ramona rămase pe ring cu gura căscată, apoi își lăsă umerii în jos și plecă tropăind spre bar.

Spencer se uită după Melissa, dar sora ei dispăruse. Totuși, știa și singură să profite de ocazie când i se ivea una. Melissa îi spusese să ia singură ce vrea, iar ea îl voia pe Colin. După ce dădu pe gât vinul rămas în paharul uitat de tatăl ei, Spencer ocoli un grup de femei între două vârste, în fuste din frunze, și bărbați

bronzăți care beau cocktailuri cu umbreluțe și ieși pe ușile duble în aerul răcoros al serii.

În pomi cântau cicade. Pe stradă claxonau mașini. Spencer auzi pași în spate, apoi un răs discret, ca o șoaptă. Se răsuci, dar nu văzu pe nimeni.

Se plimbă pe terenul clubului până când îl găsi pe Colin proptit de balustrada docului, contemplând apa. Îndreptându-și spatele, se apropie mai mult de el și tuși încet. Colin se întoarse.

— O, salut!

— Bună, Colin, rosti ea încântată. Iei puțin aer?

El ridică din umăr.

— Cred că da. Tu?

— Și eu.

Spencer veni lângă el. Câteva momente, tăcură. Luminile se reflectau în picățele pe suprafața apei. Bărcile țopăiau mândre. Apoi Colin scoase un oftat.

— Te simți bine? îl întrebă Spencer, făcând pe neștiutoarea.

El trase cu piciorul în balustradă.

— Cred că am de luat câteva decizii importante în seara asta. Niște hotărâri ferme.

— Păi, acesta e momentul din an cel mai potrivit pentru așa ceva.

— Mda...

Colin încuviință posac. Spencer îi dădu un ghiont.

— Hai, fii vesel. Acum vine Anul Nou. E superb afară. Și suntem la un așa-zis *luau*. Trebuie să fii fericit în perioada sărbătorilor!

Colin se strâmbă.

— Asta-i un fel de regulă?

— Da. Una pe care tocmai am inventat-o. Spencer urmări o barcă de petrecăreți alunecând în port. Și mă gândesc să iau și eu niște hotărâri de Anul Nou.

— Spencer își stabilește țeluri? Nu mă miră deloc. Colin zâmbi conspirativ, iar Spencer simți cum i se relaxează umerii și se liniștește. Vrei să spui care sunt?

— În niciun caz, răspunse ea, sinceră. Nu s-ar mai realiza.

Colin deschise gura, ca și când ar fi vrut să spună ceva. Apa golfului se lovea de docuri și aerul mirosea a sare și orhidee. O pală de vânt trecu peste el. O clipă, cei doi rămaseră cu privirile lipite. Apoi el se întinse și dădu la o parte o șuviță rătăcită pe fața ei, trecându-i-o delicat pe după urechea fără floare.

„Fă-o”, își zise Spencer. „Sărută-mă. Te rog.”

Dintr-odată, Colin își retrase mâna și porni înapoi spre clubul de iahting.

— Unde pleci? țipă Spencer.

El se opri sub un stâlp, lumina aurie conturând o aură deasupra capului său.

— Am ceva de făcut, Spencer, răspunse el calm. Un lucru de care tocmai mi-am dat seama.

Se întoarse și porni spre club – fără îndoială, își zise Spencer emoționată, să se despartă de Ramona. Îți puse mâinile pe față, încercând să-și potolească bătăile inimii. Chiar în clipa aceea, pe cer, chiar deasupra apei, explodară artificii. Străluciră în fața ei – un spectacol numai pentru ea! Era recunoscătoare pentru tot acest zgomot. Numai ceva atât de puternic putea acoperi bubuiturile din pieptul ei.

9

NICI N-A ȘTIUT

CE-O AȘTEAPTĂ

La o oră după plecarea lui Colin, Spencer își dădu seama că el nu avea să se mai întoarcă pe doc. Probabil că o consola pe Ramona – era exact genul de tip care să facă așa ceva. Melissa nu era de găsit pe nicăieri, așa că Spencer se întoarse la casa lui Buni cu un zâmbet șmecher pe buze. De-abia aștepta a doua zi, ca să vadă cum o să evolueze noua ei relație.

Ferestrele casei lui Buni erau întunecate, iar Mercedesul închiriat stătea pe alee. Spencer răsuci butonul ușii, tresărind când Melissa ieși cu pași mici și grăbiți din livingul întunecos și aprinse candelabrul de la intrare care aruncă

luminițe jucăușe pe podeaua de marmură.

— Salut, rosti Spencer.

Își lăsă poșeta-plic pe ultima treaptă și-și aruncă pantofii ca să-și maseze călcâiele. Melissa îi zâmbi larg.

— Salut! Cum... ți-a mers?

— Grozav! rosti repede Spencer, așezându-se pe o banchetă veche, ornamentată. Melissa se așeză lângă ea. Mulțumesc că m-ai încurajat să stau de vorbă cu el!

Melissa făcu ochi mari.

— V-ați cuplat?

Spencer clătină din cap.

— Nu, dar o s-o facem în curând. Mi-a zis că a luat o hotărâre în legătură cu un lucru. Se desparte de ea, Melissa, o știu.

Își cuprinse sora cu brațele și-o strânse la pieptul ei. Pe neașteptate, i se umplură ochii de lacrimi. Luă mâna Melissei și-o strânse.

Promite-mi că lucrurile o să rămână așa.

— O să rămână *cum*? întrebă Melissa.

— Legătura dintre noi. Promite-mi că... Spencer lăsă fraza neterminată, ca să-și aleagă vorbele cu grijă. Nu ne mai certăm. Ne ajutam una pe alta. Mi-e dor de tine, să știi.

Se auzi soneria de la ușă. Spencer simți un fior, bănuind cine era. Oare...?

Sări în picioare, își linse buzele și-și netezi părul în timp ce fugi spre ușă.

— Fii calmă, îi aminti Melissa.

Deschise ușa larg și zâmbi cu gura până la

urechi. Era Colin. În lumina de pe terasă, linia maxilarului și nasul drept și ferm i se reflectau pe gât.

— Salut!

Gura i se deschise într-un zâmbet ușor, discret. Amețită, Spencer îl pofti înăuntru.

— M-am despărțit de Ramona.

Cuvintele ar fi trebuit s-o trimită pe Spencer în al nouălea cer. Numai că el trecu nonșalant pe lângă ea și se opri lângă Melissa, cu o expresie de extaz pe chip.

Spencer împietri. De ce îi spunea asta surorii ei? Melissei nu-i păsa. Îi păsa ei, lui *Spencer*.

— Serios? murmură Melissa.

— Nu mi-am putut lua gândul de la tine, rosti Colin cu glas răgușit, luând-o de mână.

Spencer se lăsă pe spate ca și când ar fi încasat un pumn. Ceasul antic de pe polița din camera de zi bătu ora două. Ce se întâmpla? Era cumva o glumă?

— Putem să facem o plimbare? sugeră Colin. E o noapte superbă.

— Stai să-mi iau poșeta. Așteaptă-mă aici, șopti Melissa.

Se răsuci și o luă la fugă pe scări. Spencer îi aruncă o privire lui Colin, care se uita pierdut după sora ei. Scoase un țipăt slab și porni după Melissa, urcând două trepte deodată, recunoscătoare pentru toate turele de pistă pe care le alergase obligată de antrenori.

Năvăli în dormitorul Melissei, care, cu poșeta

pe umăr, își dădea grijulie cu luciu de buze.

— Ce faci? strigă Spencer.

Nici măcar nu se deranjă să vorbească încet.

— Ție ce ți se pare că fac, Spence?

— Dar... Spencer încercă să vorbească, dai nu reuși să scoată un cuvânt. Dar mi-ai dat atâtea sfaturi despre cum să pun mâna pe el!

Melissa ridică din umeri.

— Toată lumea știe că, dacă vrei *cu adevărat* să te remarce un tip, atunci te prefaci că nici nu există pentru tine.

Stomacul lui Spencer protesta cu atâta vehemență, încât ea se temu să nu vomeze cina hawaiiană.

— Dar am crezut că suntem *prietene!* sesmiorcăi ea, lacrimile curgându-i pe obraz.

—N-am fost *niciodată* prietene, se răsti Melissa, aruncând luciul de buze pe măsuța de toaletă. Tubul se rostogoli și căzu pe covorul gros. Melissa îi aruncă surorii sale o căutătură cruntă. Nu te-am iertat *niciodată* pentru nimic din câte mi-ai făcut. Și nici n-o să te iert vreodată.

Îi zâmbi malițios, pe urmă ieși cu pași țepeni și furioși din dormitor, coborî scările și plecă la plimbare în noapte cu Colin, lăsând-o pe Spencer mult, mult în urma ei.

LA AN NOU, O FATĂ NOUĂ

A doua zi dimineață, Spencer deschise ochii și constată că era un soare minunat, care se străduia să intre în casă pe fereastră. Păsările cântau în copaci. Pe stradă răsună un claxon de bicicletă. Auzi valurile cum lovesc țărmlul cu putere și simți miros de cafea proaspătă și pâine prăjită. Încă o dimineață glorioasă în Longboat Key.

Atunci își aminti. *Melissa.*

Sări imediat în capul oaselor, amănuntele nopții trecute năvălind asupra ei ca apa murdară care țâșnește dintr-un robinet slăbit. Colin, încrezător și spilcuit, venit să-și declare dragostea pentru Melissa. Felul în care își strâmbase Melissa buzele când îi spusese că nu avea s-o ierte niciodată. Spencer îi auzise vorbind pe terasa din spate toată noaptea. Până la urmă, își dăduse la maximum aparatul de redat sunete din natură ca să nu le mai audă râsetele.

Parcă ar fi încasat un pumn în piept. Melissa nu voise niciodată să fie prietena ei. Oura pe Spencer, ca de obicei. Cel mai rău era că Spencer începuse să spere că legătura dintre ele se va schimba – nu, că se *schimbase*.

Își vârî picioarele în papuci și coborî cu pași mărunți la parter, rugându-se ca Melissa să nu fie în bucătărie. Din fericire, la masă stătea doar

mama ei, răsfoind ziarul.

— Neața, scumpete, sparse mama ei liniștea. Te-ai distrat azi-noapte?

Spencer o privi scurt. Era tot în halat și pijama. Avea un aer foarte vulnerabil fără machiaj. Spencer simți că-i tremură bărbia:

— Nu prea, izbucni ea, neputându-se controla.

— Ce s-a întâmplat?

Spencer încercă să nu-și dezlipească buzele, dar nevoia de a se elibera era prea mare. Îi povesti mamei toată pățania cu Colin, explicându-i cum cunoscuse un băiat extraordinar în vacanță, cum și lui părea să-i placă de ea, dar cineva i-l furase în ultima clipă. Singurul detaliu pe care îl omise fu că acel cineva era Melissa.

Când termină, povestind cum îl văzuse pe Colin plecând cu cealaltă fată, mama ei își puse brațele unul peste celălalt pe masă.

— Și ce-ai de gând să faci?

Spencer clipi nedumerită.

— Ce-aș putea să fac? Hotărârea fusese luată; Melissa câștigase încă o dată. Am pierdut, continuă ea. Ar trebui să-mi ling rănile și să merg mai departe.

Mama încruntă din sprâncene.

— De când privești lumea cu ochii ăștia? Unde-i fata care face totul ca să câștige?

Spencer scutură din umeri.

— Asta nu m-a dus prea departe în trecut.

Mama ei plescăi din limbă.

— Dacă tu crezi că băiatul ăsta e potrivit pentru tine, trebuie să lupți pentru el.

Pe chipul mamei sale apăru o expresie sfidătoare, neclintită, încleștându-și pumnul stâng de parcă se pregătea să pocnească pe cineva.

— Așa crezi? o întrebă Spencer.

Fetei îi pieri vocea.

— Absolut! Părul blond al mamei, lung până la umeri, se legănă când ea dădu afirmativ din cap. Trebuie să faci tot ce-ți stă în putere ca s-o scoți pe cealaltă fată din peisaj. Trebuie să lupți pentru ceea ce-ți dorești.

Ceva din tonul ei o determină pe Spencer să se întrebe dacă nu cumva vorbea din experiență.

— Asta are cumva legătură cu tata? o întrebă cu glas timid.

Mama ei întoarse capul, brusc fascinată de tava cu firimituri pentru păsări. După câteva clipe, inspiră pe gură, ca și când ar fi vrut să spună ceva, dar păru să se răzgândească și închise gura. Spencer mai făcu o încercare:

— Aveți... probleme?

— Nimic pentru care să merite să-ți fad griji, scumpo. Mama ei se ridică și-i zâmbi încordat. Vrei un croasant? Sau să-ți pregătesc niște pâine prăjită? Tata a cumpărat pâine din aia împletită delicioasă de la Tommy's...

Spencer mormăi că nu-i era foame, apoi o urmări pe mama ei plecând distrată din bucătărie. Era greu de spus dacă părinții ei

chiar aveau necazuri sau era vorba doar de consecințele celor petrecute în toamnă.

Spencer se uită la ceașca de cafea a mamei, uitată pe masă, apoi la puloverul cu nasturi de pe spătarul unui scaun. Era al Melissei; îl purtase la restaurantul Culpeper's cu o seară înainte. Îl făcu ghem în mâini, cașmirul moale adunându-se după voia ei.

Vorbele mamei i se învărteceau în minte. „Trebuie să lupți pentru ceea ce-ți dorești.” Poate era adevărat. Înainte de a apărea Melissa, Colin pe ea o dorise – era *convinsă* de asta.

Se ridică în picioare, simțind efectele cuvintelor încurajatoare ale mamei curgându-i fierbinți prin vene. Uită de sfaturile stupide ale Melissei – Spencer avea să-1 ia pe Colin înapoi în felul *ei*. Murdar. Nemilos. Cu orice preț.

Ieși din bucătărie cu pași relaxați și urcă în camera ei, brusc înviorată. Melissa habar nu avea, dar Anul Nou urma să aducă în peisaj o nouă Spencer. Care juca numai ca să câștige.

11

BĂTAIE PE PLAJĂ

Mai târziu, în aceeași dimineață, când Spencer apăru pe plajă, temperatura urcase deja la peste treizeci de grade. Deși casa lui Buni avea vedere spre ocean, nu era locul cel

mai bun pentru plajă și scăldat – pentru asta era bună plaja publică, la câteva sute de metri în sus, pe mal. Dacă Melissa și Colin veniseră azi la plajă, acolo trebuiau să fie. Când Spencer coborî scările de lemn și scrută nisipul, îi zări pe cei doi în stânga movilei salvamarilor, cuibărindu-se pe o pătură în dungi. Bingo!

Se piti în spatele stâlpului salvamarilor ca să n-o vadă. Melissa avea un costum de baie cu picățele și îl masa pe Colin pe spate. Îi șopti ceva la ureche și chicotiră amândoi. Spencer se întrebă dacă vorbeau despre ea. Poate Melissa îi povestea cum îi vârase pe gât regulile alea tâmpite din *Cosmo*, cu care să-l vrăjească pe el. Sau râdea de felul în care îl furase pe Wren înapoi de la Spencer. Sau îi spunea lui Colin cât de proastă era sora ei, incapabilă să scrie singură un referat la economie.

Ei, bine, la jocul ăsta se mai pricepea cineva.

Își întinse prosopul pe nisipul fierbinte. Plaja era aglomerată, o mulțime de oameni intraseră în apă, înălțau zmeie și jucau volei la un fileu ridicat lângă dune. Un val mare spălă nisipul și Spencer auzi un chicotit subțire în spatele ei. Se uită peste umăr, străbătută de un fior de îngrijorare. Râsul sunase foarte cunoscut, ca un vis chinuitor. Dar nu avea cum să fie A.

Spencer își scoase telefonul din geantă. Știa exact persoana care să-i aducă aminte că în dragoste și război e permis orice. Îi trimise un mesaj scurt Hannei, cerându-i sfatul. Însă

Hanna nu-i răspunse nici după câteva minute.

Spencer trebuia să se descurce singură. *Cade obicei*, își zise ea, cu amărăciune.

Se ridică și merse la prosopul Melisei. O acoperi cu umbra ei lungă, dar sora ei nu vru să ridice ochii din *Vanity Fair* nici atunci când Spencer tuși. În cele din urmă, Colin își duse mâna la frunte și o văzu.

— O, bună, Spencer.

Se frecă stângaci pe frunte, cu o expresie stânjenită pe figură.

— Salut, răspunse scurt Spencer. Întinse telefonul spre Melissa cu un gest brutal. A mai apărut un articol despre Ian. *Iubitul* tău.

Melissa trecu la pagina următoare și-și aranjă ochelarii mai sus pe nas, fără măcar să tresară.

— *Criminalul* ăla din închisoare, adăugă Spencer, plimbându-i telefonul pe sub nas. Găsise un articol despre el în *Philadelphia Inquirer*. Avocații lui tocmai au dat o declarație pentru presă.

Colin privi telefonul cu ochii întredeschiși, apoi îi aruncă Melisei o privire întrebătoare. Ea se răsuci nepăsătoare pe-o parte și sorbi din doza de Diet Coke. După o clipă, Colin ridică din umeri și se întinse lângă ea, ignorând-o și el pe sora ei.

Spencer mai stătu câteva secunde cu mâna întinsă, dar începu să se simtă prost. Probabil că Melissa îl avertizase pe Colin că sora ei era geloasă și va căuta să se răzbune; „să nu crezi o

vorbă din ce spune”, îi spusese ea, probabil.

Spencer aruncă telefonul înapoi în geantă, își lăsă ochelarii de soare și plecă să se răcorească în ocean. După ce ocoli o ceată de puști care se jucau în valuri și un grup de bărbați care se jucau cu o minge din spumă poliuretanică, intră cu capul într-un val. Apa era rece, înviorătoare și sărată, iar ea se ridică la suprafață și întoarse ochii spre țarm. Colin și Melissa stăteau acum într-un loc cu apă mică, udându-și picioarele. Melissa se uită la ea printre valurile mari, dar când observă că și Spencer se uită la ea, întoarse iute capul.

— Salut!

Un puști mic și îndesat care părea de vreo treisprezece ani, într-un tricou ud learcă și cu un tub mare pentru respirat sub apă, stătea la câțiva metri de Spencer și se holba la ea.

— Ești drăguță.

— Mersi.

Spencer pluti pe un val. Bineînțeles, singurul băiat care îi dădea atenție trebuia să fie un tembel la prepubertate. Își imaginii deja cum o să râdă de ea Aria, Emily și Hanna când o să le povestească.

Puștiul luă ceva transparent și gelatinos din apă.

— Vrei să te joci cu meduza mea?

Spencer scânci și înotă câteva lungimi de braț. Băiatul râse.

— E de jucărie! Vezi?

Se bălăci spre ea și, până să apuce ea să-l oprească, îi și vârî meduza de cauciuc sub nas.

Cu ani în urmă, o meduză care semăna perfect cu cea de acum o înțepase pe Melissa în picior. Ea țipase și țipase, până când tatăl ei îi spusese că leacul cel mai bun era să facă pipi pe înțepătură. Melissa se apucase să urle mai tare. Stătuse bosumflată pe canapea tot restul zilei. Spencer îi ținuse de urât, desenând afișe cu meduza malefică, scriind sub imagine CĂUTATĂ PENTRU CRIMĂ și lipindu-le peste tot prin casa lui Buni.

— Mi-o împrumuți și mie puțin? îl întrebă pe Băiatul-Scufundac care călca încă apa lângă ea.

Puștiul se luminează la față.

— Numai dacă mă pupi.

Spencer oftă. Dar în vremuri disperate trebuia să iei măsuri disperate.

— Bine, zise ea, apăsându-și buzele pe obrazul lui.

În ultima clipă, puștiul întoarse capul și îi atinse buzele cu ale lui. Spencer se trase înapoi și se șterse la gură, înăbușindu-și senzația de greață.

— Mă întorc imediat, bolborosi ea, apucând meduza falsă și lăsându-se purtată de un val până la marginea apei.

Melissa și Colin stăteau tot în apă mică, cercetând un mic ochi de apă. Era atâta lume la mal, că sora ei nu o observă apropiindu-se, încet, pe furiș, trimise meduza plutind în

direcția Melissei, apoi se scufundă în primul val.

Când ieși la suprafață, văzu că Melissa se uita la gamba ei de care se atașase creatura. Pe urmă începu să se scuture cu forță, urlând:

— Dă-o jos, dă-o jos! se văicări ea.

Meduza rămase lipită de piele și ea țipă tot mai tare. Colin se încruntă și, o fracțiune de secundă, păru enervat.

Spencer înaintă spre ei prin apă, pregătită să culeagă meduza de pe gamba Melissei și să-i spună că nu-i decât o jucărie, când Colin îngenunche, dezlipi meduza și o azvârli în valuri. O luă în brațe pe Melissa, care acum hohotea de plâns, o scoase din apă și o cără pe dunele de nisip.

— Nu-i nimic, îi spuse el. Am eu grijă de tine. Nu-ți face probleme.

Melissa își lăsă capul pe umărul lui.

Spencer simți ceva ȗopăindu-i pe la picioare. Privi în jos și văzu că meduza de jucărie revenise la ea. O prinse de tentacul și i-o înapoie Băiatului-Scufundac, care îi urmărea de la câțiva metri.

— Și eu îi fac farse de-astea surorii mele, remarcă el bucuros.

„Grozav”, își zise Spencer, ieșind cu greu din apă și călcând apăsat până la prosop. Strategiile ei de a-l aduce pe Colin înapoi erau la egalitate cu ale unui țânc de școală generală.

CEVA ALBASTRU...

A doua zi dimineată, burnița când Spencer ieși pe terasă cu o ceașcă de cafea, un bol cu cereale Kashi Go Lean și suc de grepfrut de Florida, proaspăt. Mama ei stătea la masă, printre vopsele de pictat și pensule, o ceașcă de apă murdară și o cană de teracotă pe care, știa Spencer, o cumpăraseră de la magazinul de olărit local. Făcuse o tradiție din a decora un obiect de olărit de câte ori venea în vizită în Longboat Key. Întotdeauna depozita obiectele de artă în debaraua lui Buni, dar Spencer se îndoia că bunica le expunea undeva.

— Neața, Spence. Doamna Hastings picta o dungă albastră pe marginea căniei. Vrei să pictezi și tu o cană? Am cumpărat mai multe.

— Ăăă, da, sigur. Numai o secundă.

Spencer ciuli urechile când o auzi pe sora ei la etaj. Melissa avea o rutină matinală extrem de pedantă: când era gata de duș, căra cu ea din dormitor o trusă plină de produse cosmetice pentru față și păr – probabil credea că Spencer i-ar fura câte-un strop din ele dacă le-ar lăsa nepăzite. Spencer pusese la cale un nou plan de sabotaj și trebuia să pună mâna pe trusa Melissei într-o perioadă de timp foarte scurtă.

Lăsă cafeaua și cerealele și se furișă înapoi la

etaj. Curgea apa la duș în baia de pe hol, dar Melissa se întorsese în dormitorul ei ca să-și ia hainele, așa cum făcea în fiecare dimineață. Spencer se strecură în baie, zări trusa și luă sticla cu șampon Pureology. Desfăcându-i dopul, turnă în ea câteva picături bune de vopsea de păr albastră pe care o găsisese în debaraua lui Buni. Nu era nuanța de albastru folosită de doamnele care încărunțesc, ci una intensă, marca Manic Panic, în stil Katy Perry, din aceea cu care își vopsise și Aria o șuviță groasă din propriul păr într-a șaptea, ca să facă senzație. Dumnezeu știe de ce păstra Buni așa o culoare de prost-gust. Spencer probabil că nici nu *voia* să știe.

Tocmai pusese la loc capacul la sticla de șampon și ieșea din baie, când ușa de la dormitorul Melissei se deschise larg și sora ei apăru pe coridor. Îi aruncă lui Spencer o căutătură suspicioasă.

— Ce faci aici sus?

Spencer pufni disprețuitoare.

— Și camera mea e aici.

Se pregătea să-i întoarcă spatele și să plece, când Melissa îi oferi un zâmbet dulceag.

— Uite ce e, Spencer, știu că ești nervoasă din cauza lui Colin, dar el și cu mine suntem mult mai potriviți unul cu celălalt. Avem același țel în viață. N-ai niciun motiv să te porți ca o netrebnică. Chestia aia cu Ian, de ieri? Absolut penibilă.

Spencer se abținu eu mare greutate să n-o pocnească peste față cu una din pernele cu monogramă ale lui Buni. *Absolut penibilă?* Oare Melissa înțelegea că era absolut penibil să furi băiatul pe care-1 voia Spencer? Și nu știa că era *absolut penibil* să pretinzi că ești de partea ei înainte de-a o înjunghia pe la spate?

Spencer nu apucă să mai spună nimic, că Melissa intră în baia bine aburită și trânti ușa. Peste câteva secunde, o auzi cum trage perdeaua de la duș. Răsucindu-se pe călcâie, Spencer coborî cu pași relaxați pe terasă. Mama ei luase o pauză de la decoratul câinii și se uita la o fotografie pe iPad-ul ei. Era o poză cu doamna DiLaurentis și Ali. Stăteau în curtea din spate a familiei Hastings, la o petrecere de familie cu grătare. Tatăl lui Spencer era în colțul cadrului și-i dădea un hamburger prăjit mamei lui Ali.

— De ce te uiți la *aia*? o întrebă Spencer.

Mama ei tresări și ascunse fotografia.

— Păi... ăăă... derulam niște poze vechi de pe contul nostru Kodak. Trebuie să ștergem o groază din ele.

— Mamă... Spencer luă o pensulă de pe masă, jucându-se cu ea. Te tulbură ceva legat de familia DiLaurentis?

Mama deschise și închise gura tocmai când răsună un urlat. În clipa următoare, Melissa năvăli pe terasă într-o rochie flaușată, pe pieptul căreia scria Waldorf Astoria New York

City. Avea o privire sălbatică, pielea încă umedă, iar părul din care curgeau stropi de apă căpătase o nuanță de un albastru aprins. Era mai vibrantă și mai intensă decât ar fi putut spera sora ei.

— Melissa! Mama ei fu atât de surprinsă, încât sări în picioare. Ce naiba...?

Melissa arătă cu degetul spre Spencer.

— *Tu* mi-ai făcut asta. Tu mi-ai pus ceva în șampon.

Spencer clătină din cap cu inocență.

— Nu știu despre ce vorbești. Probabil că ai luat din greșeală una dintre sticlele lui Buni.

— Ești o mincinoasă! Melissa își scutură pletele albastre, mâinile ei tremurând de furie. O mincinoasă jalnică și geloasă.

— Îți stă bine, spuse Spencer, cu un zâmbet enervant pe buze, jucându-se cu pensula. Și, cine știe, poate lui Colin îi plac ștrumfii.

Melissa scoase un geamăt din străfunduri. Întorcându-se spre dreapta, smulse o cană nepictată de pe masă și o azvârli spre Spencer. Spencer se feri la timp, iar obiectul de ceramică se izbi de dalele din cărămidă.

— Nemernico! țipă Spencer.

Apucă iute cana cu apă în care mama lor își spăla pensulele și i-o aruncă Melissei în obraz. Lichidul verzui i se scurse fetei pe obraji.

Melissa se șterse la ochi și scrâșni din dinți. Se năpusti asupra surorii ei cu brațele întinse.

— Te omor cu mâinile mele, mârâi ea.

—Fetelor! Domnul Hastings apăru din senin, într-o cămașă de golf și pantaloni scurți cadrilați. Ce dracu' e cu voi?

— Mi-a pus vopsea albastră în șampon se văicări Melissa.

—Mi-a furat băiatul de care-mi plăcea mie! ripostă Spencer.

Pe chipul mamei lui Spencer apăru o expresie de înțelegere.

— Stai puțin. *Melissa* ți-a furat băiatul de care-ți plăcea?

Melissa pufni.

— Nu l-am furat. M-a ales pe mine.

— Minți cu nerușinare! țipă Spencer și bătu din picior.

Papucii plescăiră pe podea.

—Vă purtați ca niște caraghioase, strigă tatăl lor. Sunteți prea mari ca să vă certați așa.

—Tatăl vostru are dreptate, interveni și mama lor, punându-și mâinile în șolduri. Înaintă și se opri lângă soțul ei. Melissa, ai douăzeci și doi de ani. Ar trebui să-ți fie rușine.

Spencer îi aruncă surorii ei o privire satisfăcută. Melissei nu-i mai făcuse nimeni observație de ani de zile.

— Nu că tu ai fi mai bună decât ea. Tatăl lor se întoarse spre Spencer, de parcă i-ar fi citit gândurile. Ar fi trebuit să vă fi învățat lecția și să nu vă mai intereseze același băiat. N-ai nicio scuză că i-ai turnat surorii tale vopsea în șampon.

Părinții lui Spencer schimbară între ei priviri obosite, scoțând oftaturi asemănătoare.

Melissa își refăcu nodul de la halat și smuci ușa de la terasă.

— Trebuie să dau telefon la salonul de coafură chiar acum, să văd cum pot repara dezastrul ăsta, spuse ea, apoi plecă furioasă.

O auziră urcând scările până sus. Tatăl lui Spencer adună cu fărâșul cioburile de la cana spartă.

Mama se răsuci spre ea și clătină din cap.

— Când ți-am spus să faci orice ca să pui mâna pe băiatul ăla, n-am zis să-i distrugi părul surorii tale.

— Mami, eu...

Mami îi reteză vorba cu un gest.

— Scutește-mă!

După aceea, ea și domnul Hastings plecară la piscină, șușotind unul cu altul. Spencer se uită cum mama ei se lăsă pe tatăl el, iar el o cuprinse cu brațul pe după umeri. Fata nu-și putu reține un zâmbet. Părinții ei nu se mai îmbrățișaseră de zile întregi.

Nimic nu împacă mai repede un cuplu decât două progenituri care se războiesc.

Câteva ore mai târziu, Spencer stătea pe doc, lângă gelateria Finger Lickin' și bijuteria în vitrina căreia sclipeau ceasuri Rolex și brățări Cartier lucioase. O macara uriașă se întindea peste golf, iar un banner mare, pe care scria BUNGEE-JUMPING ÎN LONGBOAT KEY, fusese întins între stâlpii de iluminat, înconjurat de stegulețe roșii, albe și albastre.

La fel ca petrecerea dată înainte de Anul Nou, bungee-jumpingul era o tradiție anuală – familia lui Spencer venea și se uita clătinând din cap la indivizii suficient de nebuni ca să se arunce deasupra golfului cu o frânghie, singura care-i salva de moartea instantanee. Anul acesta, Spencer era destul de mare ca să sară fără permisiunea părinților și exact asta avea de gând să facă. Părea genul de aventură care îl atrăgea pe Colin și, cum Melissa urma să stea toată ziua la salonul de coafură, Spencer avea în sfârșit ocazia să-și petreacă timpul cu el. Așa spera.

Cercetă din ochi mulțimea de elevi de liceu, tineri de douăzeci de ani dependenți de adrenalină și bărbați aflați în criza vârstei mijlocii, toți aliniați la săritul cu coarda. În clasa a cincea, ultima oară când familia ei și a lui Ali veniseră amândouă la Longboat Key în vacanță, fratele lui Ali, Jason, așteptase nerăbdător la coadă, strângând în mână formularul semnat de

părinți. Ali și ciurda ei de prietene stătuseră lângă el ca să-l tachineze, întrebându-l întruna dacă era emoționat, dacă nu se temea că se va încolăci în coardă sau dacă auzise zvonul că aruncatul cu coarda poate face să-ți explodeze testiculele. Spencer chicotise la această ultimă ironie, iar Ali se răsucise și-o privise urât.

Spencer scrută în continuare coada. Bineînțeles, Colin aștepta în față. Simți un mic fior văzându-l. Apăsă încruntat tastele telefonului.

Spencer inspiră adânc și merse la el.

— E totul în regulă?

Colin ridică ochii.

— A, salut! Da, tocmai îi trimiteam un mesaj Melissei. Mi-a spus că ne întâlnim aici, dar n-am primit niciun semn de la ea. Știi pe unde e?

— Ți-a spus că vă întâlniți *aici*? Spencer făcu o grimasă. Nu-i deloc genul ei de distracție. E la salonul de coafură, își aranjează părul. Probabil că va sta acolo toată ziua.

Colin își puse telefonul în buzunar. O expresie stranie îi străbătu chipul.

— La salonul de coafură? Serios? Nu mi s-a părut că ar fi genul ăsta de fată.

— Nu? Spencer se propti de un stâlp de lemn și urmări o mogâldeață de om sărind de pe macara. Mulțimea aplaudă. E dependentă de salon. Se epilează cu ceară pe brațe, își face șuvițe blonde, tratament facial lunar, pe urmă manichiura, tratamente reiki, merge la salonul

de bronzat... e superobsedată să se îngrijească.

— Aha...

Colin se frecă pe bărbie și se uită la Spencer. Se scurse o clipă lungă. El nu-și întoarse privirea până când macaraua nu începu să scârțâie și trolitul îl ridică treptat în aer pe următorul client dornic să sară. Aruncă iar o privire spre telefon.

— E-adevărat ce-ai zis ieri, pe plajă? Melissa chiar are un iubit criminal?

Spencer deschise gura, gata să-i toarne toată povestea cu Ian, dar ceva o făcu să se răzgândească brusc. A vorbi despre Ian în absența Melissei părea puțin cam josnic, chiar și pentru ea. La urma urmei, Melissa nu știuse că el o omorâse pe Ali. Nici măcar că eidoi fuseseră împreună.

— Colin?

Melissa înainta pe doc cu un mers degajat. Părul ei avea acum o nuanță strălucitoare de blond ca mierea. Când o văzu pe Spencer, lansă fulgere din priviri, dar trecu pe lângă ea, îl îmbrățișă pe Colin și-l sărută lung.

— Îmi pare rău că am întârziat.

Colin luă în mână o șuviță din părul ei și o lăsă să cadă.

— Mi-a spus Spencer că te-ai dus la salon.

— O, doar ca să mă aranjez puțin, ciripi Melissa. Îl strânse de mână. N-aș rata săritura ta grozavă pentru nimic în lume!

— Săritura *mea*? Colin zâmbi întrebător. Tu

nu sari?

Melissa clipi repede. Își plimbă privirea de la macara la cel care tocmai sărise și atârna acum deasupra golfului.

— Păi...

— Haide, ai ajuns exact la timp! Colin făcu un gest, arătându-i că ei veneau la rând. Poți să sari înaintea mea. O să-ți placă la nebunie. Îți promit.

Unul din angajații de pe macara, un tip costeliv, cu părul împletit, se uită la oamenii așezați la coadă.

— În regulă, prieteni. Cine urmează?

Melissa se făcuse albă ca varul.

— Colin, nu cred că pot s-o fac, spuse ea cu vocea de domniță aflată la ananghie, pe care o avusese și cu o zi înainte, când se pe trecuse episodul salvării ei de falsa meduză ucigașă.

Colin râse zeflemitor.

— Te prostești. E foarte amuzant – și ești în siguranță. Ar trebui să trăiești un pic mai intens.

— Cine-i la rând? întrebă nerăbdător Păr-Împletit, scuturând lanțul de la portofel.

Melissa nu era în stare să-și îndoaie genunchii și-și supsese buzele până i se albiră.

— Vorbesc serios, Colin, spuse ea, tremurând. Mi-e frică de înălțime.

Colin își trecu limba peste dinți. O studie pe Melissa cât dură aproape tot refrenul unei piese *heavy metal* care răcnea din difuzoare. Spencer

își ținu respirația văzând cum lui Colin îi cad trăsăturile feței când citi pe chipul Melissei o expresie mai puțin interesantă decât ar fi vrut. Îi aminti de perioada când tatăl ei fusese absolut decis să cumpere un Ferrari de colecție de la un tip care locuia la distanță de două orașe de ei, dar constatase că șasiul era mâncat de rugină și mașina nu pornea.

Îi dădu pe amândoi la o parte.

— O să sar *eu*.

—Tu?

Melissa păru șocată.

— Excelent!

Păr-împletit se dădu la o parte pentru ca Spencer să poată urca în micul lift care o urca în vârful turnului. Fata se strădui din toate puterile să rămână relaxată când cabina se închise și liftul începu să se miște. Melissa îi aruncă o căutătură cruntă. Colin însă părea impresionat. „Noroc”, citi pe buzele lui.

Drumul până în vârf dură cam un minut. Oamenii de pe doc se micșorau treptat, iar golul se vedea tot mai bine. Când ajunse la locul de sărit, un instructor îi fixă echipamentul de protecție și îi spuse cum să sară – încearcă să rămâi relaxată, întinde bine brațele, sari în stil „rândunică”, nu cumva să-ți rupi coloana. Apoi veni momentul să sară.

Merse cu pași târșâiți până la marginea turnului, cu inima gata să-i sară din piept. Valurile se loveau de țărnișă la milioane de metri

dedesubt. De acolo, de sus, părea că apa se întinde întunecată și fără limite. Dintr-odată, își aminti cum atârnase de marginea carierei Omul Prăbușit, cu Mona Vanderwaal. Cât de neagră fusese prăpastia aceea! Cât de sigură fusese că avea să plonjeze spre moarte! Țipetele ascuțite,perate ale Monei, cele patru secunde pline pe care le număraseră până când Mona se zdrobise de fundul prăpastiei.

Un chicotit vag sparse liniștea și Spencer răsuci iute capul spre dreapta. Oamenii de pe doc își lungeau gâturile ca s-o vadă. Un pescăruș ateriză pe o geamandură alb cu roșu. Spencer scutură din cap. Era imposibil să râdă cineva de ea acolo sus.

— Ești gata? o întrebă instructorul, trăgând încă o dată de coardă, ca să se asigure că va ține bine.

Spencer parcă avea gura plină de câlți. Își simți palmele lipicioase, iar la subraț o pișcă sudoarea. Dar nu mai putea să dea înapoi, ca o lașă.

— Gata, răspunse tremurând. Instructorii numărară înapoi de la trei.

Spencer își înăbuși teama, scoase bărbia în față și păși pe platformă. La început avu senzația de imponderabilitate, apoi i se urcă stomacul în gât. Auzi țipete în jur, dându-și seama, peste câteva fracțiuni de secundă, că erau ale ei. Apa de dedesubt se apropia de ea tot mai repede, își simțea corpul tot mai greu, până

când, *pleosc* – coarda se întinse la maximum și începu s-o ridice pe Spencer tot mai sus. În curând se opri, iar ea rămase atârnată deasupra apei. Reușise. Era vie. Dădu drumul aerului din plămâni, auzindu-și bătăile inimii în urechi.

De pe docuri se auziră urale. Spencer întinse brațele. Se simțea exaltată și liberă, ca și cum și-ar fi lăsat toată povara în vârful macaralei. Se răsuci ca să vadă docul, uitându-se după Colin și Melissa, dar nu-i văzu nicăieri. Dintr-odată, faptul nici nu mai avu importanță.

Macaraua o ridică ușor înapoi în vârf. Instructorul se aplecă peste margine și-i desfăcu echipamentul de protecție.

– A fost extraordinar, murmură ea.

– Ți-am zis că-i nemaipomenit, auzi o voce în spatele ei.

Spencer privi cu ochii întredeschiși din colo de instructor. Colin stătea pe platformă, gata echipat să sară. Ei doi erau singurii clienți de pe platformă.

– Până la urmă, Melissa n-a vrut să sară?

Colin își puse mâinile în șolduri.

– De fapt, a plecat. Scoase un hohot stânjenit. Nu cred că a mai avut chef să rămână după cele ce i le-am zis.

Lui Spencer i se opri inima.

– Ce i-ai zis?

Colin o fixă cu ochii lui albaștri.

– Că m-am răzgândit. Că am ales-o pe sora care nu trebuia.

Fiorul care o străbătuse pe Spencer când sărise o făcu să se cutremure încă o dată. Încercă să-și păstreze o expresie neutră, dar buzele i se desfăcură singure într-un zâmbet.

Colin se apropie și-o prinse de mână. Spencer îi simți mirosul de nisip și de soare, mai-mai să leșine de emoție. Pe nepusă masă, în fața instructorilor morocănoși, la sute de metri în aer, el se aplecă în față și-și lipi buzele de ale ei. Ea clipi și închise ochii. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Îi simți pe instructori foindu-se agitați în spatele ei, dar nu-i păsa.

Sărutul se termină prea curând și Colin se retrase.

— Vrei să sari împreună cu mine?

— Se poate?

Spencer se uită la instructor, care le răspunse înclinând plictisit din cap. Ea își trecu palmele peste echipament și ridică din umeri.

— Sigur. De ce nu?

Instructorul îl fixă pe Colin de coardă, o prinse și pe Spencer de aceeași coardă, iar cei doi pășiră pe platformă împreună. În timp ce se derula numărătoarea inversă, Colin se întoarse spre Spencer și-o mângâie pe obraz.

— Nu știu de ce mi-a trebuit atât de mult, Spencer. Poți să mă ierți?

În Spencer se aprinseră scânteii. În loc să spună ceva, îl prinse de mână și-l strânse cu putere.

Apoi se lansară împreună în abis.

MASĂ PENTRU DOI

— Pe-aici, vă rog!

O chelneriță latinoamericană, care nu avea mai mult de un metru și jumătate înălțime, îi conduse pe Spencer și Colin pe lângă un pâlc de palmieri, într-o grădină mediteraneană privată, în spate la Mia Vista, unul dintre cele mai râvnite restaurante din Longboat Key. Flori vișinii, albastre și galbene, extraordinar de frumoase, se încolăceau pe spaliere albe și o pergolă de lemn. Într-un colț, într-un șemineu în formă de stup de albine ardea focul, oferind exact atâta căldură câtă trebuia ca să uiți de răcoare, iar o orchestră de jazz cânta discret în alt colț. Colin și Spencer se opriră în fața unei mese retrase, cu față de masă albă, o lumânare albă aprinsă, câte un pahar de șampanie în dreptul fiecărui scaun și, bineînțeles, o sticlă rece de AminoSpa pentru Colin. Nici în fanteziile ei cele mai curajoase Spencer nu-și imaginase un loc mai frumos.

Se așeză pe scaun, netezindu-și rochia nou-nouță, cumpărată chiar în acea după-amiază. Colin se așeză vizavi de ea, arătând ultrabronzat în tricoul lui Lacoste alb.

— E perfect aici, rosti Spencer.

— N-am fi putut alege un loc mai frumos, spuse și Colin, în același timp.

Izbucniră amândoi în râs.

Chelnerița se întoarse cu băuturile și meniurile. Colin sorbi din apa cu gheață, apoi începu iar să râdă.

— Mai ții minte cât te-a enervat locul ăsta la prima noastră întâlnire?

Se întinse peste masă și o luă de mână. Spencer simți cum se înroșește în obraji. Decisocotea jocul de tenis o întâlnire! Toată aventura asta era incredibilă. Se părea că, măcar de data asta, câștigase.

Melissa nu fusese acasă când Spencer revenise de la bungee-jumping, și nici în oraș nu o văzuse. Nu știa ce-ar fi făcut dacă dădea nas în nas cu ea. Ar fi trebuit să triumfe pentru că i-l furase pe Colin, dar o parte din ea se simțea... mizerabil. Cam tot așa se simțise și când îl sărutase pe Ian pe aleea lor – cât de obsedată fusese să pună mâna pe cel mai sexy elev din Rosewood Day! Dar tot nu-și putuse reprimă senzația de vină, deși Melissa se purta întotdeauna cu ea ca o nemernică desăvârșită.

Asta însă nu-i schimba sentimentele față de Colin, care o privea cu ochi galeși, oferindu-i cel mai fin zâmbet posibil.

— La ce te gândești? îl întrebă.

El ridică ușor din umeri, mângâindu-i palma.

— Că ești superbă.

Spencer simți un fior pe șira spinării.

— Nici tu nu arăți prea rău, spuse ea, coborând pleoapele.

Chelnerița reapăru și le luă comanda După plecarea ei, Colin oftă.

— E foarte nasol că trebuie să pleci acasă în curând.

— Știu. Spencer se bosumflă. Dar aș putea veni în vizită. Cât stai aici?

I se învăteau roțițele în minte, închipuind secvențe cu scufundări, navigat cu barca și limonade băute pe plajă după antrenamentul de tenis.

— Până în februarie. Dar problema e că o să mă antrenez foarte intens, spuse Colin, foindu-se pe scaun. Vreau să particip la turneele importante anul ăsta, mai ții minte?

— Da, sigur. Spencer se îndreptă puțin de spate. Nu te-aș reține niciodată de la antrenamente. Aș juca și eu cu tine, dacă ai vrea, dar probabil că ai nevoie de concurență mai serioasă.

— Nu, ar fi extraordinar. Colin sparse cu paiul o bucată de gheață de pe fundul paharului. Cine știe? Dacă lucrurile merg bine, ai putea veni la unele meciuri de-ale mele. Se lăsă pe spătar și-și încrucișă mâinile la piept. Am putea merge în Australia împreună. La Roland Garros, în Franța. Sau ne-am duce cu celebritățile în New York, la US Open.

— Aș putea sta în loja specială pentru vizitatori și-aș face cu mâna camerelor de la

ESPN, se entuziasmă Spencer.

— Vei arăta uimitor în tribună, șopti Colin.

— *Tu* vei arăta uimitor pe teren.

Se aplecară în față și se sărutară ușor. Spencer simți șocuri electrice prin corp. Se rezemă de spătar.

— Și dacă, Doamne ferește, nu intri în niciun turneu anul ăsta, te întorci în Connecticut, nu? Aș putea să vin cu mașina la tine. Rosewood nu e chiar așa departe.

Maxilarul lui Colin tresări.

— Mai vedem noi.

— De ce?

El ridică din umăr.

— La mine în apartament e cam...

Lăsă propoziția neterminată.

— Cum? Dezordine? Murdărie?

Poate locuia cu un unchi înfricoșător sau mult prea multe pisici.

— Nu contează. Hai să nu ne facem griji din cauza asta acum. Colin îi prinse bărbia în palme. Mai bine să vorbim despre tine. Când ți-ai dat seama că-ți place de mine?

— Probabil când am constatat că suntem amândoi maniaci cu ordinea, glumi Spencer.

Colin scutură în glumă din arătător.

— Să nu te-appropii de debaraua mea. Am aranjat-o exact cum am vrut eu.

Spencer se prefăcu supărată.

— Dar debaralele sunt locurile în care îmi place mie cel mai mult să fac ordine!

Când sosi mâncarea, Colin începu să-i povestească despre un meci de tenis care se lungise până la șapte puncte de break. Povestea ținu până când Spencer înfipse furculița în ultima bucată de crab. Râse și oftă când trebui, apoi încercă să-i povestească și ea un meci de hochei pe iarbă care se încheiase în prelungiri, imediat ce una din echipe câștigase primul punct, dar Colin era atâde entuziasmat, că vorbea întruna peste ea. „Probabil e emoționat”, își zise Spencer, zâmbindu-i. Era așa de *drăguț!*

Chelnerița apăru din nou.

— Doriți și desert, porumbeilor?

Spencer deschise gura să ceară cafea și meniul, dar Colin se grăbi să răspundă:

— Mă tem că nu, rosti el repede, verificându-și telefonul. Ridică din umeri, uitându-se la Spencer. Știi cum e. Trebuie să mă odihnesc bine noaptea.

Spencer se strădui să zâmbească.

— Bineînțeles. Poate doar un...

— Nota, vă rugăm, o întrerupse Colin.

Chelnerița îi aruncă o privire lui Spencer, rosti mut „Îmi pare rău”, apoi plecă, luând cu ea și meniul cu deserturi. Colin își împături șervețelul, îl aruncă pe masă și-i oferii lui Spencer un zâmbet cuceritor.

— Mă duc până la toaletă.

— Bine, spuse ea, încercând să-și ascundă dezamăgirea.

Își verifică telefonul – avea un mesaj de la

Emily, care o întreba când se întoarce la Rosewood –, apoi își studie manichiura, încă impecabilă. Își puse piciorul stâng peste cel drept, apoi cel drept peste cel stâng și bătu darabana pe fața de masă.

Chelnerița aduse nota. Spencer o lăsă acolo unde o așezase ea, îndoită pe mijlocul mesei, ușor îndreptată spre scaunul încă gol al lui Colin.

Colin nu se grăbea deloc să se întorcă. Probabil că stă la coadă, își zise Spencer. Își verifică iar telefonul și citi câteva postări pe un blog cu bârfe din lumea modei. Își reînnoi luciul de pe buze. Chelnerița reveni și vru să ia nota. Spencer îi apăsă palma pe plicul de piele.

– Ăăă... n-am plătit încă, îi spuse, roșie toată în obraji.

Trecură cincisprezece minute. Perechea de lângă masa lor ieși din restaurant mână în mână și veni alta în locul ei. Nici urmă de Colin. Spencer se întrebă dacă nu cumva înțelesese ea greșit ce are de făcut. Oare el credea că se întâlnesc în fața toaletelor? Zicându-și că așa trebuie să fie, chemă chelnerița și strecură în notă cartea ei de credit, încercând să pară cât mai sigură pe sine. Chelnerița o privi compătimitoare, dar Spencer trecu peste momentul penibil zâmbind.

În hol nu era nimeni. Spencer ezită în fața ușii de la toaleta bărbaților, simțind un nod în stomac. Când ieși un bărbat mai în vârstă și

grizonant, îl întrebă dacă mai era cineva înăuntru.

— E o urgență, îi explică ea cu voce subțire și încordată.

Bărbatul o privi ciudat.

— N-am văzut pe nimeni înăuntru, îi spuse, în cele din urmă.

Spencer merse glonț spre ușa din față, simțind neliniștea la fel de intens ca bătăile inimii.

Afară, dădu un ocol rapid restaurantului. Când ajunse în parcare, se opri în loc. Un bărbat cu umeri lați, brunet și cu fundul ferm, leit Colin, se îmbrățișa strâns cu o femeie pe la treizeci de ani, îmbrăcată într-o rochie de pânză splendidă. Avea părul blond și lucios strâns la spate, în coadă, iar cu mâna împingea un cărucior scump.

— Salută-l frumos pe tati, Brady! exclamă femeia.

Vocea ei răsună în toată parcare. Spencer rămase cu răsufarea tăiată. *Tati?*

Perechea se întoarse cu fața la ea. Expresia lui Colin se schimbă într-una de surpriză și șoc, dar el își reveni rapid, zâmbind larg din nou și arătându-și dantura albă ca porțelanul.

— Spencer! îi făcu semn cu mâna. Vino puțin aici!

Spencer reuși cumva să-și miște picioarele spre Colin. Se holbă la el, la blondă, la copilul din cărucior. Auzise bine? Chiar era... *tată?*

Când mai avea doar câțiva pași până în dreptul lor, Colin zâmbi, aruncând priviri încă agitate.

— Yvette, ea e Spencer. Fata căreia ți-am spus că îi dau lecții de tenis.

— Sunt Yvette DeSoto, se prezentă blonda, cu un glas dulce ca mierea.

Întinse mâna stângă. Pe ea atârna o verighetă enormă cu diamante și safire.

— Sper că soțul meu nu scoate untul din tine.

Cuvintele îi răsunară lui Spencer în cap. Îi strânse iute mâna lui Yvette, simțind că-i vine șampania înapoi pe gât. *Soțul meu*. Colin avea o soție. Dar, dacă Yvette era soția lui, atunci ce era cu Ramona? Sau cu Melissa? Sau cu *ea*? Spencer se uită la copilul care dădea din piciorușe și gângurea. Colin nu avea doar nevastă. Avea și *copil*.

Întoarse privirea spre el o fracțiune de secundă. Crezuse că tocmai terminase colegiul, dar, în lumina aspră a lămpii din parcare, arăta oarecum diferit. Mai bătrân. Avea riduri mai adânci și firișoare de păr albe în smocul din stânga bărbiei. Parcă ar fi fost cu totul alt bărbat.

După o clipă care păru foarte lungă, lui Spencer îi reveni vocea.

— Mă bucur mult că te-am cunoscut, dar eu trebuie să...

Nu-și termină propoziția. Se întoarse și plecă repede, fugind pe lângă mașinile Range Rover și

BMW. Când, în sfârșit, găsi drumul spre trotuarul pustiu din spatele clubului, gâfâind copleșită, un chicot foarte slab se făcu auzit printre copaci. Era prea obosită ca să se uite în jur, să vadă cine era. Merita să fie luată în răs. Nu-l câștigase pe Colin, nici vorbă de-așa ceva. Nu câștigase nimic. Ca de obicei, Spencer Hastings nu se alegea cu nimic.

15

TERMINĂ CU PLÂNSUL!

În ajunul Anului Nou, dimineață, Spencer zăcea în hamac pe terasa din spate, întorcând paginile romanului *Moby Dick* fără să înțeleagă o propoziție din el. Când ajunse la cuvântul „infam”, scoase capacul unui pix albastru Bic și-l încercui. Apoi încercui „malițios”, „duplicitar” și „înșelător”. Făcea asta de douăzeci de pagini, încercuind fiecare cuvânt care-i amintea de Colin. O ajuta să se simtă puțin mai bine.

Spencer suferea de mahmureală sufletească. Îi bubuia capul și avea ochii așa de roșii, încât stătuse cu ochelarii de soare în bucătărie, ignorând privirile suspicioase ale tatălui ei. Azi-noapte plânsese până când adormise și continuase cu plânsul la dușul de dimineață și la dejun, când își arsese felia de pâine de grâu în prăjitor.

Închise cartea pe piept și-și verifică telefonul pe care îl pusese pe masa de lângă hamac. *Niciun mesaj nou.* Normal că nu avea niciun mesaj nou. Normal că nu-i trimisese Colin niciun mesaj. El era un simplu jucător. Nimic altceva. Și un infidel. Nu-i păsa de Spencer; nu-i păsase de ea niciodată.

Totuși, minciunile dureau. Spunea vreo dată *cineva* adevărul? Ali o mințise, omițând. Convenabil, să-i spună că iese cu Ian în secret când o certase pe Spencer că nu-i zisese Melissei despre greșelile ei. Până și prietenele ei vechi o mințiseră – cum le mințise și ea pe ele – ascunzând de ea, pe parcursul prieteniei lor, secrete știute numai de Ali. Apoi, bineînțeles, Melissa.

– Hm-hm-hm.

Spencer ridică ochii. Melissa stătea cu o ceașcă de cafea în mână și cu ziarul sub braț. Spencer tresări, gata de o nouă înfruntare, dar expresia surorii ei era surprinzător de neutră.

– Salutare, rosti Melissa cu glas obosit.

– Salut, răspunse Spencer timid.

Melissa se așază pe șezlongul de tec de lângă hamac și-și puse ceașca pe masă, lângă telefonul lui Spencer. Studie fața surorii ei.

– Ai aflat că e însurat, nu-i așa?

Spencer se înfioră.

– Știi?

Melissa scutură din capul blond.

– M-am dus pe terenurile de tenis de

dimineată și am văzut-o la liniile laterale. Spunea tuturor admiratoarelor cine e. Și, de câte ori făcea el o pauză, ea îl chema să-i aranjeze cămașa și să-i maseze mușchii gâtului.

— Am aflat aseară – după ce m-a abandonat în restaurant, recunosc Spencer.

— N-a mințit numai în legătură cu asta. Melissa se aplecă în față. Știi ce-am mai aflat? Că nu e al nouăzeci și doilea tenisman din lume – e pe locul opt sute și ceva. Evident că nu e destul de bun ca să participe la un turneu important. Se întinse după cafea, sorbi din ea și clătină din cap scârbită. Mi-a spus: „Te iau cu mine în Australia și Franța. Vei fi cea mai frumoasă fată de la US Open.” Și eu l-am crezut.

— Asta mi-a spus și mie! exclamă Spencer.

Melissa plescăi din limbă.

— Probabil că a spus-o la milioane de fete. Împrejurările i se potrivesc perfectă: soția bogată ascunsă în Connecticut, fete pe alese în Longboat Key. E dezgustător. Dar mai e ceva, și mai rău. Melissa își acoperi gura cu mâna. Arătând cam verde la față. E înregistrat la categoria Masters la turneu.

Spencer miji ochii.

— Asta ce înseamnă?

— Categoria Masters e pentru jucători peste o anumită vârstă. Spencer, are *treizeci și trei de ani!*

— *Poftim?* Spencer sări din hamac, scăpând cartea pe jos. Se cutremură violent. Ești sigură?

— Foarte sigură, spuse Melissa, înclinând tristă din cap.

Spencer își trecu mâinile peste obraji.

— Nu-mi vine să cred că l-am sărutat! E așa de bătrân!

Melissa bătu cu pumnul în brațul scaunului șezlongului.

— Ne-a prostit pe amândouă. Și acum noi trebuie să-l facem să plătească.

Noi? Spencer îi aruncă surorii sale o privire, gata să protesteze că nu avea să-i mai cadă în capcană din nou.

— Nu te obosi, i-o reteză Melissa înainte de a apuca să deschidă gura. Ceea ce s-a întâmplat între noi a trecut și s-a uitat, bine? Acum avem două lucruri de făcut: unu, să nu spunem *absolut* nimănui ce s-a întâmplat. Din câte știu eu, tu n-ai ieșit cu un tip de treizeci și trei de ani, care are un copil. Și nici eu.

— De acord, încuviință Spencer. Mulțumesc cerului că n-a văzut nimeni din Rosewood ce s-a întâmplat!

— Al doilea..., și Melissa ridică un deget. Până mâine, înainte de a pleca, trebuie să ne răzbunăm.

Spencer se propti de balustrada terasei.

— Cum?

— Trebuie să gândim un plan bun. Melissa înălță capul spre cer. Poate ceva care să-l împiedice să câștige astăzi turneul de tenis. Și o răsplată pe măsură, pentru toate fetele din

Longboat Key pe care le-a dus de nas.

Spencer lovi cu piciorul în balustrada de lemn, gândindu-se la toate admiratoarele care se adunaseră la marginea terenului, ca să-l vadă pe Colin jucând. Câte ieșiseră cu el? Câte vor mai ieși de-acum înainte, după ce Yvette se va întoarce acasă?

Se întrebă cum de reușea să nu le încurce pe toate, închipuindu-și baia lui plină de periute de dinți diferite, câte una pentru fiecare iubită, ca Buni. Probabil Colin fusese atât de impresionat de Buni și numărul mare de bărbați care veneau și plecau de la ea pentru că era la fel de ușuratic ca ea. Oare avea și el rețetă pentru Viagra?

Spencer tresări brusc.

— Dumnezeule, Melissa, știu cum ne putem răzbuna.

Un zâmbet de nerăbdare apăru pe fața Melissei.

— Cum?

Spencer întinse mâna ca s-o ridice pe sora ei de pe șezlong.

— Hai cu mine! O să-ți arăt.

Ziua de Anul Nou era luminoasă și rece. Vremea, perfectă pentru un turneu de tenis; și, judecând după dimensiunea și hainele îmbrăcate de mulțimea de la clubul de tenis din Longboat Key, toată lumea avea aceeași părere. Spencer, tot cu ochelarii de soare la ochi, sorbea apă minerală dietetică și se prefăcea că urmărește jucătorii echipei de juniori, în timp ce aștepta semnalul Melissei. Sora ei cerceta terenurile, asigurându-se că erau de față Colin, antrenorul lui, Yvette și chiar bebelușul Brady.

— Îi dăm drumul, șopti Melissa în urechea lui Spencer când trecu repede pe lângă ea.

Spencer se răsuci în loc și o urmă, aplecându-și capul, recunoscătoare că pălăria de paie împrumutată din dulapul lui Buni îi ferea chipul de cele zece admiratoare ale lui Colin care se plasaseră chiar lângă standul cu gustări.

Drumul spre vestiare fu scurt și liniștit, cu excepția strigătelor din publicul aflat la distanță, ori de câte ori se marca un punct. Un grup de fete în costume albe de tenis trecură pe coridor. Melissa izbucni în râs.

— Ssst! Spencer o apucă de braț. Vrei să ne prindă cineva?

—E teribil de caraghios, șopti Melissa, ștergându-se la ochi.

Ușa de la vestiare se deschise scârțâind și un tip înalt, care nu avea mai mult de optsprezece ani, apărură pe coridor. Melissa se uită după ușă.

— Ești sigură că aici își ține Colin lucrurile?

Spencer dădu afirmativ din cap. De dimineață, când ajunseseră acolo, verificaseră toate terenurile folosite la turneu. Pe terenul principal se desfășura un meci între două jucătoare, însă Colin se antrena pe unul lateral.

— Nu are geanta cu el. Și nici la Yvette nu este. Nu știu unde-ar putea fi.

— Bine, atunci. Melissa o împinse pe Spencer spre ușă. Acum ori niciodată!

Inspirând adânc, fetele traseră ușa de la vestiarul băieților și intrară iute. Din fericire, încăperea era goală. Spencer cercetă atent intervalele, căutând disperată geanta Adidas verde-lămâie a lui Colin. Crezu că o vede și se lăsă pe vine, gata să se repeadă la ea, când un scârțait puternic răsună din dulapurile de metal. Îngheță. Auzi pași îndepărtându-se, apoi ușa deschizându-se și închizându-se. Răsuflă ușurată, așteptând câteva secunde, pe urmă sări la geanta brodată, evident, cu inițialele lui. Îi tremurau mâinile când trase fermoarul și scormoni printre tricouri, șosete, rachete de rezervă, tuburi cu mingi și un borcan cu cremă pentru întreținerea mușchilor. Până la urmă, găsi chiar pe fundul genții ceea ce căuta: o sticlă de apă cu lămâie AminoSpa. *Ura!*

— Am găsit-o, îi spuse Melissei.

Sora ei scoase borcânelul de Viagra pe care îl furaseră din sertarul lui Buni și scutură o pastilă în palmă.

— Ar trebui să turnăm mai multe, șopti Spencer. Mai degrabă două. Sau trei.

Melissa încuviință și mai scoase două pastile. Le zdrobiră cu fundul sticlei de AminoSpa până se făcură un praf fin pe care îl vărsară în lichidul cu lămâie.

— Când joacă iar Colin? întrebă Melissa în șoaptă.

— Peste o oră, cred, veni răspunsul, tot șoptit.

— Perfect.

După ce-și încheiară misiunea, își găsiră locuri în tribuna din dreptul terenului pe care urma să joace Colin și așteptară să înceapă spectacolul.

Meciul feminin se termină repede. Fanii părăsiră tribunele în șir indian, înlocuiți de altă tură de simpatizanți. Admiratoarele lui Colin umplură primul rând. Yvette apăru și ea, ținând copilul în brațe. Părea foarte iritată. Arbitrii de linie și cel de scaun își ocupară locurile și, în sfârșit, se deschiseră ușile de la vestiarul bărbaților și doi jucători apărură pe teren.

Melissa o luă de mână pe Spencer când Colin se îndreptă țațoș spre scaunul lui, cu geanta verde pe un braț și sticla de AminoSpa în mână. *AminoSpa cu gust de lămâie*, mai precis. Spencer trebui să-și astupe gura cu mâna ca să nu izbucnească în râs.

Colin aruncă geanta pe jos și scrută tribunele, fluturând îndatoritor din mână spre soția lui și aruncându-le admiratoarelor un zâmbet

electrizant. Apoi se întoarse cu spatele și trase o dușcă zdravănă din AminoSpa, dându-și capul pe spate și lăsând lichidul să-i curgă pe gât. Spencer își înfipse unghiile în palma Melissei.

Colin și adversarul lui jucară câteva mingi de încălzire ca să se pregătească de joc. Colin câștigă primele game-uri fără efort, servind precis, având un rever impecabil, la care era imposibil să ripostezi, și trimițând mingea în lungul terenului cu lovituri abile, desăvârșite. Admiratoarele erau în delir. Spencer se întrebă dacă Yvette știa că soțul ei era un desfrânat, dar, chiar dacă știa, Yvette ridică brațele lui Brady și aplaudă cu ele, zâmbindu-i soțului cu mândrie.

Spencer se uită îngrijorată la Melissa.

— De ce nu se întâmplă nimic?

— Mai așteaptă puțin, murmură sora ei.

Încă patru game-uri trecură fără să se petreacă nimic deosebit. Colin câștigă lejer primul set, iar fanii lui îl aclamară. Spencer începu să-și piardă speranța. Poate că Viagra nu avea efect dizolvată. Sau poate Colin băuse din altă sticlă de AminoSpa.

Dar, pe neașteptate, în timpul primului game din al doilea set, se întâmplă ceva. Colin se tot uita între picioare cu o privire îngrijorată. Începu să se miște țeapăn, stânjenit. Rată câteva lovituri ușoare, răsucindu-se în așa fel încât să stea cu spatele la public. Când îi veni rândul să servească și aruncă mingea în aer,

pantalonii lui scurți i se traseră în așa fel, încât se vedea clar că, ei bine, Viagra pisată avea efect.

Melissa îi trase un cot lui Spencer. Un murmur străbătu publicul din tribună. Câteva fete schimbară zâmbete bănuitoare. Colin încercă un nou serviciu, iar de data asta pantalonii nu mai ascunseră nimic. Câțiva oameni izbucniră în râs. Arbitrilor de linie le căzu fața. Arbitrul de scaun se foi stânjenit. Când Colin făcu o dublă greșeală și-și acoperi zona inghinală cu un prosop, arbitrul întrebă prin megafon:

— Aveți nevoie de o pauză, domnule DeSoto?

— Îhî, gemu Colin, întorcându-se pe scaun cu genunchii îndoți.

Râsetele se intensificară. Yvette își acoperi ochii. Colin se holbă între picioare îngrozit, roșu ca racul în obraji.

— Hai să mergem! Melissa își puse geanta pe umăr și se ridică. Nu trebuie să vedem și restul, nu-i așa?

— Cred că nu, încuviință Spencer.

Părăsiră tribuna una în spatele celeilalte, șerpuind printre fetele care se zguduiau de râs și fanii îngroziți. Chiar în clipa aceea, Colin ridică ochii și le zări pe amândouă.

Surorile izbucniră în râs. Spencer îi trimise un salut, fluturând trei degete. La fel făcu și Melissa. Poate Colin nu avea să afle niciodată că ele îi botezaseră băutura, dar *ele* știau – și asta

era tot ce conta.

SURORILE CARE SE JOACĂ**ÎMPREUNĂ...**

Spencer și Melissa hohotiră isteric tot drumul de patru cvartale până acasă la Buni. Melissa imită mersul țeapăn al lui Colin. Spencer se uită între picioarele ei, prefăcându-se îngrozită.

— A fost cea mai trăsnet răzbunare din lume. Melissa îi trase un cot lui Spencer. Ar fi trebuit să știi c-o să-ți vină o idee diabolică.

Spencer tresări.

— N-a fost *chiar* diabolică.

— N-am vrut să sune chiar așa rău. Pe urmă, se strâmbă. Sau poate că am vrut. Nu știu.

Tăcură amândouă. Spencer simți un miros puternic de flori și i se făcu greață.

— Îmi pare foarte rău pentru tot, rosti ea calmă, când cotiră pe alee.

— Știu. Și mie îmi pare rău.

Spencer se opri în dreptul unei hortensii înflorite.

— Întotdeauna *facem... așa*. Ne luăm la întrecere ca proastele. Încercăm să ne depășim una pe alta. Nu-i normal.

Melissa ridică din umeri.

— Nu *eu* am început.

Spencer o privi lung.

— Ba da. Mie mi-a plăcut prima de Colin. Tu ai fost cea care a vrut să mă ajute, și pe urmă...

— *Tu* ai fost cea care l-a turnat pe Ian, îi aminti Melissa.

Spencer ridică brațele.

— N-am făcut-o ca să te rănesc! Jur!

— Dar m-ai *rănit*. Melissa își strânse buzele. Se uită spre casa lui Buni. Și îmi pare rău, Spence, dar m-ai rănit de multe ori anul ăsta. M-ai împins pe scările alea afurisite, ai uitat?

— De câte ori ți-am cerut iertare pentru asta?

Melissa oftă și-și vârî mâinile în buzunare. O pală de vânt îi umflă bluza lui Spencer, uscându-i transpirația de pe ceafă. Își apăsă ochii cu degetele și oftă. Cu câteva minute în urmă râdeau și glumeau. Totul fusese perfect. Acum se dusesse iar totul naibii.

— Aș vrea să am o baghetă magică și să schimb lucrurile așa cum au fost mai demult, se smiorcăi Spencer.

Melissa o privi.

— Cum au fost când *anume*?

— Când eram mici. Când eram prietene. Când ne jucam de-a detectivii și-i spionam pe mama și tata.

Melissa făcu o grimasă.

— Spence, câți ani aveai atunci? Cinci? Șase? Viața e ceva mai complicată acum. Lucrurile s-au schimbat.

Lui Spencer i se umplură ochii de lacrimi. Tot

ce-i spunea Melissa era perfect adevărat. Nu avea cum să fie ca altădată. Prea multe se întâmplaseră. Dar însemna asta că trebuie să se sape una pe alta la fiecare cotitură? Spunea oare Melissa că renghiul pe care i-l jucaseră lui Colin era o întâmplare, nu un semn că între ele putea exista o legătură mai strânsă?

Expresia Melissei se împlânzi, de parcă i-ar fi citit surorii ei gândurile.

— Uite ce e, Spence. Nici eu nu vreau să mă cert cu tine. Și, cine știe, poate că într-o zi o să ne dăm seama ce trebuie să facem ca să ne înțelegem mai bine. Dar eu nu cred că vom găsi o soluție foarte ușor, și nici peste noapte. Îmi pare rău.

O bătu prietenește pe Spencer pe spate, ridică din umeri și plecă spre casă. Pe Spencer o năpădiră tot felul de sentimente. Regret. Tristețe. Dezamăgire. Dar și speranță. Cu timpul, poate că legătura ei cu Melissa se va îmbunătăți *într-adevăr*. Nu trebuiau decât să învețe cum să lucreze împreună. Când reușeau, făceau o echipă pe cinste. La urma urmei, puteau îngenunchea mari jucători de tenis – în sensul propriu al cuvântului.

Auzi un chicotit slab și scrută tufele cu ochii mijiiți. Auzise râsul acela de-atâtea ori, încât începea să-i devină familiar. Cu toate astea, i se făcu pielea de găină și avu o presimțire atât de sumbră, că i se strânse stomacul. Dacă o urmărea *totuși* cineva? Dacă vechiul coșmar

nuse terminase?

Imposibil! Dându-și părul pe spate, se întoarse și porni și ea spre casă, lăsând-o pentru totdeauna în urma ei pe A. Și groaza din ultimul semestru.

UN SINCER LA MULȚI ANI!

Acum, că am terminat cu pânda și curiozitatea mea, bucuria mea de sărbători e întreagă. Măi, măi, dar tare ocupate au mai fost micile noastre mincinoase! Hanna a fost exclusă din tabăra de instrucție. Emily a mituit un polițist. Aria s-a *măritat* – cu un ecoterorist, nici mai mult, nici mai puțin. Iar Spencer-ei bine, hai să zicem că știe exact cum se face ca să-i pompezi unui tip *sângele* în... ăăă...

Sărmana Spence! Ceea ce-și dorește ea cel mai mult pe lume e o familie care să n-o urască. O soră care s-o ajute să-și găsească un iubit și să n-o mai înjunghie pe la spate. Părinți care să-i asculte problemele și să-i fie întotdeauna alături. Dar Spencer nu știe că au cu toții un motiv să o trateze ca pe-o străină. Familia ei fără cusur nu e nici pe departe așa cum pare. Familia Hastings are niște secrete *terrrrribile*.

Și cine altcineva să i le dezvăluie lui Spencer, dacă nu *moi*?

Dar, oricât de incitante au fost aceste scurte călătorii de sărbători, pentru mine distracția de-

abia începe. Planurile mele mărețe vor face ca indiscreta Mona să pară mai amatoare decât Aria, cu tot cu sutienele pe care și le tricotează singură. Mulțumită mie, Hanna e pe cale să ajungă atât de jos în lanțul trofic, încât nu va fi niciodată în stare să se mai ridice la suprafață. Viața amoroasă a Ariei va fi și mai răvășită. Emily îi va frânge inima mamei sale în milioane de bucățele. Spencer își va distruge familia, o dată pentru totdeauna. Și, cât de curând, Ali nu va mai fi singura fată din Rosewood care a murit în condiții tragice și mult prea tânără. Vi se pare o cruzime? Ce să vă spun? Nemernicele astea mi-au distrus viața. Iar eu cred în zicala „ochi pentru ochi, dinte pentru dinte”. Sau, în cazul meu, „viața lor pentru viața mea”.

Așadar, cine sunt eu? Veți afla foarte curând. Însă până atunci, sunt umbra de la fereastră, șoapta purtată de vânt, senzația iritantă că stă cineva la pândă, că așteaptă. Spencer și prietenele ei pot hotărî să fie cumiți în anul care urmează, dar eu voi fi alături de ele, să le ajut să rămână la fel de pline de păcate ca până acum.

Puneți-vă centura de siguranță, domnișoarelor! Dacă am și eu un cuvânt de spus în toată treaba asta, atunci acesta va fi ultimul Ajun de An Nou din viața voastră.